

ת"פ 4830/04/19 - מדינת ישראל נגד יעקב שטרית, אילן שיטריט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4830-04-19 מדינת ישראל נ' שטרית(עציר) ואח'
לפני כבוד השופט אילן צור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יעקב שטרית (עציר)
2. אילן שיטריט (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. ביום 2/4/19, הוגש נגד הנאשמים כתב אישום, שעניינו בהספקת סם מסוכן - כמיוחס לנאשם 1 וכן באחזקת סם מסוכן - ביחס לנאשם 2. ביום 31/10/19, תוקן כתב האישום (סומן **במ/1**) באופן שהוספו לו - עד תביעה מס' 13 וכן הודעה בעניינו של נאשם 2, בהתאם לסעיפים 15 ו - 15א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") - באופן שלאחר התיקון, קיימת אפשרות כי המאשימה תעתור למאסרו בפועל (להלן: "**כתב האישום המתוקן**").

2. למקרא פרק העובדות שבכתב האישום המתוקן, עולה, כי ביום 28/3/19, בסמוך לשעה 9:30 הובל הנאשם 2 ע"י יחידת נחשון של שירות בתי הסוהר (להלן: "**נחשון**" ו - "**שב"ס**", בהתאמה), לצורך דיון בעניינו, והוכנס ל"מתחם הסטרילי" באולם 201 של בית המשפט המחוזי בתל-אביב (בקומה מינוס 2). טרם שהחל הדיון בעניינו של הנאשם 2 (ויש לומר גם בעניינו של הנאשם 1 אשר היה משוחרר באותה עת (באותה פרשה המכונה "פרשת 512"), ניגש הנאשם 1 - אשר שהה במתחם הציבורי באולם בית המשפט - אל עבר המתחם הסטרילי בו שהו העצורים עד תום ההליכים, ושוחח עם הנאשם 2 מבעד למחיצת ההפרדה - החוצצת בין המתחם הסטרילי ובין השטח הציבורי, באולם בית המשפט. יצוין, כי מחיצת ההפרדה - משמשת כדלת יציאה מהמתחם הסטרילי, לעבר זה הציבורי והיא בנויה במחציתה התחתונה מלוח עץ ומחציתה העליונה עשויה זכוכית - המורכבת ומחוברת על מחציתה התחתונה (להלן: "**המחיצה**"). בשלב מסוים, כך על פי כתב האישום, העביר הנאשם 1 לנאשם 2 - סם מסוכן מסוג *בופרנורפין* (להלן: "**הסם**") תוך שהוא פולט אותו מפיו אל מעבר למחיצת הזכוכית ושומט את הסם אל רצפת השטח הסטרילי בסמוך לנאשם 2. הנאשם 2 התכופף, שלח ידו אל עבר הסם ואחז בו. לוחם יחידת נחשון אשר הבחין במתרחש, הסיג את הנאשם 2 לאחור ובקש מהאחרון למסור לו את הסם. לבסוף, מסר הנאשם 2 לנציג נחשון את הסם.

עמוד 1

3. נוכח האמור, הואשם הנאשם 1 - בהספקת סמים מסוכנים - עבירה על סעיפים 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973 (להלן: "**פקודת הסמים**" או "**הפקודה**") ; ואילו הנאשם 2 הואשם - בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית - עבירה על סעיף 7(א) ו - (ג) לפקודת הסמים.

4. טרם שאקבע מסמרות בדבר, הרי שאם אכן כך הם פני הדברים - קרי, אם אכן סיפק הנאשם 1 לנאשם 2 - **בתוך כותלי בית המשפט** - סם מסוכן, הרי שעניין לנו בנסיבות חריגות, בהן יכולה להתרחש עבירה מסוג זה ולא אכביר מילים, מעבר לכך, בשלב זה.

המענה לכתב האישום

5. ביום 18/7/19, במסגרת הדיון שנערך לפני כב' השופט שמאי בקר - כפר הנאשם 1 בעובדות כתב האישום.

6. ביום 22/10/19, הגיש הנאשם 2 - באמצעות בא כוחו, את תשובתו לכתב האישום ולפיה - הנאשם 2 לא שוחח עם הנאשם 1 ולא קיבל ממנו דבר. זאת אף זאת, לטענתו, בזמן שהנאשם 2 הוציא סוכריות מכיסו, נפל לו "תחליף הסם" על הרצפה ולכן הרים אותו (את הסם). לאחר מכן, לאור בקשת נציג נחשון, מסר לו הנאשם 2, את הסם. הלכה למעשה, כפר הנאשם 2 בקבלת הסם מאת הנאשם 1. ברם ולצד האמור, הודה הנאשם 2 באחזקת הסם - לצריכה עצמית.

7. בהתאם להחלטת הנשיא - כב' השופט צחי עוזיאל ומטעמים שאין זו האכסניה המתאימה לפרטן - נקבע התיק להוכחות, לפניי.

8. טרם שאפנה לדון בראיות הצדדים ולאור המענה לכתב האישום מטעם הנאשם 2 - לפיו הודה באחזקת הסם, מצאתי לציין, כי יריעת המחלוקת, קרי - הפלוגתא העיקרית והחשובה המצויה בטבורו של תיק זה, נעוצה בשאלה - האם היה זה הנאשם 1 אשר סיפק לנאשם 2 את הסם, או שמא הגיע הסם לידי הנאשם 2, בדרך אחרת. הא ותו לא.

9. מבלי לגרוע ממשקלן של ראיות ישירות ככל שהן קיימות בתיק זה - להספקת הסם ע"י הנאשם 1, הרי שמן העבר השני וככל שתדחה גרסתו של הנאשם 2, לפיה קיבל לכאורה מאחרים את הסם המסוכן והכניסו לתוך כותלי בית המשפט, זאת חרף שני חיפושים שנעשו בכליו - בין בראיות ישירות ובין בראיות נסיבתיות - הרי שהסם סופק לו בהכרח, ע"י הנאשם 1 וזאת בהיעדר הסבר אחר וסביר, שיש בו כדי להתקבל על הדעת ולחלופין, שיש בו כדי לעורר ספק סביר.

עדי הצדדים וראיותיהם

10. ע"ת 8 - סוהר שב"ס רס"ר מר אלכס לוי. מעדותו עולה כי ביום 28/3/19 הגיע לאולם הדיונים בתיק

512 בבית המשפט המחוזי, לבדו ללא עצורים. לדבריו, העצורים שוחחו ביניהם משום שלא היה שופט באולם. העד, נכנס לאולם ונעמד בסמוך לפינת דלת הכניסה, המפרידה בין הנאשמים בשטח הסטרילי לבין יתר הנוכחים בחלק הציבורי. באותה העת עמדו בסמוך אליו האחים בן שטרית, אילן (הוא הנאשם 2) ודודו בן שטרית אחיו, אשר שוחחו עם הנאשם 1. העד צפה באופן ישיר על הנאשמים וכן על האחים בן שטרית. כן עולה מעדותו, כי יחד עמו היה סוהר נוסף בשם אושרי ישראל שעמד על הספסל, כדי להשגיח על המתרחש. בעודו צופה במתרחש, ביקש מהם להוריד את ידיהם ממחיצת הזכוכית המפרידה בין השטח הסטרילי בו מצויים הנאשמים לבין השטח הציבורי ולאחר כ - 30 שניות **ראה** כי הנאשם 1 מתקרב לעבר מחיצת הזכוכית ופולט חפץ לבן מהפה. באותו הרגע, משך את דודו - אחיו של הנאשם 2, לאחור, והחפץ החשוך כסם, נפל על הרצפה במתחם הסטרילי למרגלותיהם. הנאשם 2, התכופף למטה ביחד עם העד במטרה לתפוס את החפץ ואז הגיע הקצין מר שלום בוטה. הנאשם 2 הקדים אותו ותפס את החפץ ראשון והחזיק בו, "**כמו תחרות**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 23 ש' 23). נוכח האמור, הקצין שלום בוטה, אחז את הנאשם 2 בידו תוך שהם מוציאים את האחים בן שטרית לשטח הסטרילי ומפרידים ביניהם. העד פירט כי ברגע ההעברה **ראה** כי הנאשם 1 מתקרב ממש לכיוון דודו בן שטרית, כאילו רוצים לתת נשיקה אחד לשני. באותו הרגע, ראה משהו שנפלט מהפה של הנאשם 1 ובאותה השניה משך את דודו בן שטרית והחפץ נפל לכיוון למרגלותיו. העד הדגיש כי החפץ נפל בחלק הסטרילי בעוד שהנאשם 1 נותר בצד השני של מחיצת הזכוכית קרי - בחלק הציבורי. עוד מסר העד, כי האחים בן שטרית עמדו משני צדדיו. כעולה מעדותו עמד העד מול הנאשמים וראה באופן ישיר את הדברים, תוך שהיה ממוקד בעצורים. העד הבהיר בכנות, כי טעה בשמות האחים שטרית (הנאשם 2 אילן ואחיו דודו), זאת לאחר שבמסגרת הכנתו לעדות הוצג לו הסרטון **ת/8** ואז הבין כי טעה בדוחות שרשם, בשמות האחים בן שטרית. להלן סיכום עדותו כפי שנאמר מפיו: "**ברגע שראיתי את יעקב בן שטרית מתקרב, מדברים ובאמצע דיבור מתקרב לכיוון דודו בן שטרית באותן שניות ראיתי משהו יוצא מהפה וזה מגיע כמעט למרחק של נשיקה הזזתי את דודו בן שטרית ימינה ואז החפץ מהפה של יעקב נפל על הרצפה. אילן בן שטרית התכופף למטה ואז הגיע הקצין תפס את החפץ ביד שלו ויצאנו לשטח סטרילי.**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 27 ש' 28 - 31). ובהמשך: "**אני עומד צמוד לקיר, מימין שלי עומד אילן ואחריו מצד ימין דודו. וגם בצד השני יעקב בן שטרית והם כל הזמן מדברים. ואז ראיתי שמתקרבים אחד לשני, פשוט ראיתי. זה היה ממש שניות ולכן לא יכולתי למנוע את ההתקרבות הזו. הייתי רחוק מדודו קצת כי אילן היה בינינו.**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 32 ש' 14 - 17). יצוין, כי עדותו לא נסתרה בחקירה הנגדית וגם הניסיון של ב"כ הנאשם 1 לערר את בטחונו של העד, כי טעות זו בזהות התרחשה גם ביחס לכל האירוע - נענתה בשלילה ע"י העד ובלשונו "**לא השתנה כלום. רק שהתבלבלתי בין השמות. האירוע שתיארת הוא אותו אירוע. רק התבלבלתי בין השמות.**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 35 ש' 6 - 7). העד שב וציין, כי חרף הטעות בזהות הצדדים, הרי שהיה זה הנאשם 1 שהעביר את הסם לנאשם 2 וכי הסם נתפס בסופו של יום אצל הנאשם 2. במסגרת חקירתו הנגדית, הודה העד כי שוחח עם שלום בוטה ועם ישראל אושרי על האירוע "**אבל כל אחד ראה משהו מהזווית שלו את מה שהוא ראה באירוע.**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 31 ש' 17). לדידו, שיחה זו ביניהם התנהלה למיטב זכרונו באותו היום לאחר שכל אחד רשם את הדו"ח. עוד הוסיף העד: "**מה שראיתי שיוצא מהפה של יעקב, חלק קטן לבן שיצא מהפה, וזה היה חפץ בודד שנפל למטה.**" (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 32 ש' 26 - 27).

בחקירתו הנגדית מסר העד (שוב), כי הנאשמים וכן דודו שוחחוביניהם וגם לאחר שהוצג לו הסרטון **ת/8**, בבית המשפט, שב העד ומסר כי **"הם דיברו ביחד, שלושתם. בזמן של ההעברה יעקב דיבר עם דודו וגם עם אילן אבל הוא יותר התקרב לכיוון דודו והיה את הניסיון של ההעברה"**. ובאשר לדו"ח הפעולה/תפיסה של העד - **ת/3**, שב העד על דבריו בציון כדלקמן: **"אמרתי שטעיתי שם במה שרשמתי, בדות, אילן זה דודו ודודו זה אילן. זה מה שאני מתכוון שדודו זה שהיה אמור לקבל ואילן זה מי שלקח"** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 35 ש' 23 - 24). עוד מסר העד בחקירתו הנגדית, כי בשעה שגבו ממנו הודעה במשטרה לא ידע על קיומו או תפיסתו של הסרטון **ת/8**.

11. ע"ת 2 - קצין שב"ס מר שלום בוטה - במסגרת עדותו, מסר העד כי הוא משמש כקצין בשב"ס ומשרת כ - 13 שנים ביחידת נחשון. העד ערך את דו"ח התפיסה של הסם **ת/4**. לדבריו העצורים היוצאים מבתי הסוהר **עוברים חיפוש מדוקדק**, (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 37 ש' 32). כן העיד, כי לאחר התדריך מתחיל שלב העליה לאולם אשר לפניו **מבוצע חיפוש על העצור בפעם השניה**, הכוללת **"סחיטה על בגדיו"** ומגנומטר ועליה לאולם (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 38 ש' 4). בעדותו סיפר, כי באותו מועד, הנאשם 2 שהה בשטח הסטירילי בסמוך לדלת המעבר המפרידה בין השטח הציבורי לשטח הסטירילי מחמת שהיה אמור להעיד. באותה עת, נמצא הנאשם 1 מחוץ לדלת - בחלק הציבורי, והשניים שוחחו. (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 38 ש' 25 - 26). באותה עת, לוחם נחשון אחר - ישראל אושרי, עמד על הספסל בסמוך לדלת היציאה מהשטח הסטירילי לציבורי - באופן שאפשר לו זווית ראייה יותר גדולה על מה שמתרחש. לדבריו, ישראל אושרי ראה את השיח בין הנאשמים והוא ושיתף בכך את העד בזמן אמת. לפיכך, נתן העד הוראה לישראל אושרי ולא לכס ליון, שיצמדו כמה שיותר לנאשם 1, כדי למנוע אירוע שלילי. העד דייק וציון, כי התיר את השיח בין הנאשמים אך הנחה לבחון את הדברים לצורך מניעת אירוע כאמור. במסגרת עדותו הראשית, ציון העד כדלקמן:

"ראיתי תנועה של משהו שנזרק אל הרצפה אילן רץ עליו בצורה מהירה תפס אותו והכניס אותו לתוך הפה שלו. הדבר היה גדול בבליעה זה יצא מהפה ונשאר לו ביד ואני ננעלתי לו על היד וביקשתי שישחרר ולא יכניס חזרה, היה דו שיח בוא אמרתי לשחרר את היד, יש שלב שאנחנו בעניין של כבוד האדם, שישחרר, יש מן נוהל מסוים שאנחנו נצטרך לעשות ובזה נגמר, לא צריך שימוש בכוח ואנחנו נגרום כמה שפחות שימוש בכוח, ביקשתי לשחרר, היה בינינו מילים ודברים כי הוא לא רצה לשחרר בצורה מיידית, נכנסתי אל המבואה וכשהוא ראה שמצטרפים לוחמים סביבי הוא שחרר ומסר לי את זה והוריתי להוריד את אילן למטה." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 39 ש' 1 - 8).

בהמשך מסר העד כי **"... העיניים שלי ישר היו על האירוע השלילי"**. (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 39 ש' 17). העד המשיך ותיאר, **את אשר ראו עיניו** - תוך שהוא מציין כי הוא והעדים אושרי ישראל ואלכס ליון עמדו בצורת משולש כאשר אושרי ישראל עמד על הספסל ואילו אלכס ליון היה בנקודה שצמודה למחיצת הזכוכית צמוד לפניהם של הנאשמים. עוד מסר העד כי: **"ברגע שאלכס עשה פעולה, דרך הפעולה הזאת החפץ הזר עף ואילן הלך אחרי החפץ ואני אחרי אילן. החפץ נפל לרצפה בוודאות שאני ראיתי שהחפץ הורם והוכנס לפה של אילן ראיתי ושהחפץ הורם שנית בידיים של אילן ותפסתי זה תפסתי"**. (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 39 ש' 22 - 24). מעדותו עלה, כי כפי הנראה החפץ (הסם) עף מאזור הזכוכית כלפי

מטה, ובלשונו: "ראיתי שהחפץ נפל בצורה מהירה למטה. לא בזווית ישירה. ראיתי אותו נופל, לא בזווית ישרה לרצפה אלא בזווית עקומה לכיוון הדלת של המבואה." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 39 ש' 27 - 29). בהגנותו מסר העד, כי אינו יכול לדעת מאיזה גובה נפל אותו החפץ החשוד כסם. העד הוסיף ותיאר, כי עמד בקרבת מקום במרחק של הושטת יד מהנאשם 2. בסיום עדותו הראשית הוגש דו"ח הפעולה 6/ת שנערך ע"י העד.

בחקירה הנגדית לב"כ הנאשם 1 - הסביר מדוע בתרשים שערך 1/נ - לא מופיע דודו אחיו של הנאשם 2, משום ש- "אם הוא נמצא בהעברת הסם הוא היה רשום." ((פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 41 ש' 20). נוכח התרשים שערך 1/נ, הנאשמים עמדו זה מול זה וכי 1/נ משקף את תמונת ההתרחשות של האירוע ובלשונו: "כשאני שרטטתי את השרטוט לחוקר מה שעניין אותי זה התואי של החקירה והוא מטיטה, אושרי, אלכס, אני וזה התמונה מבחינתי, אברג'יל לא פה. אסף לוי הלוחם שאולי היה באולם לא פה, הוא לא מעניין אותי." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 42 ש' 10 - 12). בהגנותו מסר העד, כי הוא תפס את הסם מהנאשם 2 וכי המידע הכולל אינו רק ממנו ובלשונו:

"אני לא יכול לומר, אני מפקד, כמפקד אני אוסף מידע. המידע הוא לא רק ממני. אני יכול לומר משפטים שהסם תפסתי אותו מהיד של אילן, ראיתי שהוא נפל, אילן ניסה להכניס אותו לפה, אילן לא הצליח זה נפל הוא תפס אותו ביד אני תפסתי לו ביד ובזה נגמר מבחינתי. כמפקד יש תמונה שהיא כוללת שזה אומר מה שהיה אצל אושרי, אצל אלכס, היו דברים לפני." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 42 ש' 26 - 30).

כן הודה העד, כי לא ראה את הנאשם 1 מעביר את הסם לנאשם 2 ואולם כתב בדו"ח 6/ת כי היה זה הנאשם 1 אשר החדיר את ידו מעל הקופה וזרק לעבר הנאשם 2 את הסם - משום ש 6/ת הוא "תכלול" של התמונה כמפקד ובכגון דא, ראוי להביא דברים כלשונם:

"רשימת הדוח פעולה הזו מחשבתי היתה כמפקד של תכלול התמונה. יש עוד במשטרה באו לחקור אותי ושם נתתי פירוט יותר מדויק יותר לעומק על ידי תשובות ושאלות של החוקר שם נתתי פירוט אחד לאחד, לפי זה נתתי פירוט כללי של האירוע. לשאלתך, מה נכון זה מה שאמרתי, אני בבית משפט אמרתי רק אמת יוצאת מפי. זה לא שהדוח הזה לא אמיתי. הסברתי את ההבדל בעדות פה לעדות בדוח פעולה. התכלול שלי בדוח כנראה שהיה בראש של מפקד כשאני נותן את כל התמונה עם המידע שקיבלתי מכולם. מה שיש לנו פה בת/6 יש פה גם מידע שהוא שלי וגם מידע שהוא כללי שקיבלתי מאחרים." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 43 ש' 3 - 9).

העד הודה, כי שוחח אודות האירוע הן עם אושרי ישראל והן עם אלכס ליון, וכל צד סיפר לו את גרסתו. לצד האמור מסר העד, כי עדותו נוגעת לדברים שראה במו עיניו ובלשונו:

"... מה זה לא ראיתי כלום? אני ראיתי שזה נפל מהאזור של הזכוכית אל הרצפה ומהרצפה תפיסת יד של אילן לפה שלו ומהפה שלו שזה נופל החוצה ואחר כך ניסיון תפיסה של אילן ביד." (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 43 ש' 30 - 32).

באשר למצלמות האבטחה מסר העד, כי עלה למשל"ט (ר"ת - מרכז שליטה) שם נכח נציג ממשמר בתי המשפט, והוא בקש ממנו לבצע שחזור מצלמות כעדות מוקלטת של האירוע שצולם. לדבריו - לא היו עוד סרטונים: **"זה מצלמה אחת שראיתי את האירוע ובה זה נגמר. לא היו עוד סרטונים."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 44 ש' 27).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 2 - דייק העד ומסר, כי התכלול בדו"ח **ת/6** לא כלל את המידע שבסרטון **ת/8** ובלשונו: **"כן. אבל לא בהיבט של שחזור מצלמה. ההיבט בשחזור המצלמה נועד לזה שהיה אירוע והוא תועד. רציתי לדעת שזה תועד. המידע שיש בת/6 הוא לא מידע."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 45 ש' 13 - 14). לחיזוק גרסתו ציין העד, כי לו היה נסמך על תיעוד המצלמות - היה מציין את דודו כמי שנחזה להיות בסרטון **ת/8** והעובדה שדודו אינו בנמצא ב - **ת/6** מלמדת כי מטרת העניין היתה תיעוד עצם קיומו של הסרטון **ת/8** במסגרת התכלול **ת/6**. ובלשונו: **"אם הייתי נשען על השחזור מצלמות הייתי מגבה את עצמי בכך שהייתי מכניס את דודו שהוא שם, מה אני טיפש? ראיתי את דודו במצלמה, אם אתם נשענים על כך הייתי רושם על דודו. לא נשענתי על המצלמה ועובדה שלא הכנסתי את דודו, לא הכנסתי את מלול."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 45 ש' 24 - 26). ובאשר לחיפוש בכליהם של העצורים שב העד וחידד כי: **"...פעמיים עושים חיפוש בבית הסוהר ולא בכניסה באולם אלא למטה באגף"** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 46 ש' 12 - 13). **בחקירתו החוזרת**, הבהיר העד, כי בהמשך לדו"ח **ת/6** אותו ערך כתכלול למפקדיו - מסר גם עדות במשטרה.

12. ע"ת 11 - מר יאיר גור - עד זה היה בתקופה הרלבנטית אחראי משמרת, במשמר בתי המשפט. בעדותו מסר כי כתב את הדו"ח **ת/7** לצד סרטון האבטחה אותו מסר **ת/8**. לדבריו **ת/7** הוא למעשה "פורמט" של משמר בתי המשפט, אותו ממלאים בשעה שגורם משטרה מבקש לצפות בסרטון של מצלמות האבטחה. במסגרת זו, מועתק הסרטון להתקן חיצוני ונמסר לגורם המבקש - אותו העד מחתים על **ת/7**.

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 -עלה, כי נכח באולם בו התרחשה העבירה מושא תיק זה. כן מסר, כי בחדר הבקרה ניתן לצפות בסרטונים וכי שם "הוריד" (העתיק) את הסרטון **ת/8** להתקן חיצוני. העד חידד כי הוא מילא ב - **ת/7** אתבחלקו העליון של המסמך ואילו השוטר אשר חתם על קבלת הסרטון - מילא את חלקו התחתון. כן מסר העד, כי באולם בית המשפט קיימות 2 מצלמות וכי יתכן כי הוספו מצלמות נוספות. לדבריו מצלמה אחת מצויה בגבו של ההרכב היושב בדיון ומצלמה נוספת מתקנת בתוך קופת העצורים באיזור הסטרילי. הסרטון **ת/8** הוא ממצלמה מס' 201 המצויה בקופת העצורים. העד צירף רק את הסרטון ממצלמה 201 ולשאלת בית המשפט היכן מצוי הסרטון מהמצלמה השניה המותקנת בגב הרכב השופטים, השיב העד - כי אינו יודע. עוד עולה מעדותו, כי היה סרטון כזה וכפי הנראה משטרת ישראל (איתמר גרשון) לא חפצה בו, זאת כפי הנראה לאחר שהשוטר צפה בו. כמו כן, כתב את **נ/2** - דו"ח פעולה מיום 28/3/19 ממנו עולה כי העד ומאבטח נוסף ראו את הנאשם 1 משוחח עם נאשם אחר. לשאלה מניין יודע העד את שמו של הנאשם 1, השיב העד בזו הלשון: **"עבודה באולם, עבדתי באולם הזה במשך שנתיים וחצי, אני מכיר כמעט את כל הנאשמים שם."** (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 51 ש' 17 - 18). כן מסר כי הוא מכיר את הנאשמים בשמותיהם שכן הם היו עוברים תדרוכים. העד אף הצביע על הנאשמים באופן מדויק. בהגנותו ציין העד, כי ההעברה של הסם כמתואר על ידו ב- **נ/2**, נסמכת על דברי שב"ס וכי **לא ראה** את פעולת ההעברה במו עיניו.

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 2 - שב העד ומסר כי קיימות שתי מצלמות באולם וכי "הוריד" את תוכן

הסרטון **8/ת** מהמצלמה שבקופת העצורים וכי לפי המספר שלה ברור לו כי אין זו המצלמה אשר מותקנת בגב השופטים. לדבריו צפה בסבירות גבוהה, בכל המצלמות וכי עשה זאת לבקשתו של השופט (איתמר גרשון) לאור הנחייה/הוראה של הקב"ט. מעדותו עולה, כי אינו יודע אם הוצא צו, אך ברור לו שנוכח הוראתו של הקב"ט העביר את הסרטון למשטרה ואילולא כן, לא היה מעביר את הסרטון למשטרת ישראל, וכי פעל לפי הנוהל. עוד עולה, כי כתב את **7/ת** וכן את **2/נ** באותו היום של האירוע ואולם לא מילא את השעה בה ערך את הדוחות, משום שעל פי הפורמט - אין שורה כזו למילוי שעת עריכת הדו"ח. עוד עולה מחקירתו, כי לא היה מודע להחלטת בית המשפט (הערה שלי: כב' השופטת דנה אמיר), כי יש לתפוס את המצלמה הנוספת וכי לא הראו לו החלטה זו.

13. ע"ת 9 - רס"ר ישראל אושרי - עד זה, לוחם נחשון מזה 8 שנים, שימש במועד האירוע מושא כתב האישום כמש"ק וסגנו של שלום בוטה. מצפיה בסרטון **8/ת** רואים את נעליו ופלג גופו התחתון. במועד האירוע, נעמד על הספסל כדי לראות ולוודא שאין העברת חומרים אסורים מהשטח הציבורי לסטרילי (בקופת העצורים). כן מסר העד את אשר **ראה במו עיניו** ובכגון דא, ראוי להביא דברים כלשונם:

"במהלך ההסתכלות שלי זיהיתי את מטיטה יעקב מדבר עם אילן בן שטרית. לשאלת בית המשפט אם הם פה באולם משיב שכן. הם לחשו אחד לשני באוזן, אפשר להגיד, במהלך השיחה אמרתי למטיטה שיוריד את הידיים וידבר אתו, הכוונה מלמעלה, יש מן זכויות, שיוריד את הידיים למטה ואם הוא רוצה שידבר שאני אראה שאין העברה. אלכס לוין זיהה שאמרתי ליעקב שיוריד את היד ומהצד הוא שם יותר לב לסיטואציה של המצב שהיינו בה. אחרי כמה שניות הוא צעק, אלכס, אני לא זוכר מה, הסתכלתי ישר לכיוון, ראיתי משהו שנופל מלמעלה למטה. אילן בן שטרית התכופף לקח את מה שנפל, ניסה להכניס לפה, לא הצליח, בוטה ואלכס אני לא זוכר, תפסו לו את היד שלא יכניס לפה, ואחר כך בוטה הוציא אותו לבחון. מה עוד היה? היה מאבטח אמרתי לו שיעכב את מטיטה היתה העברה כלשהי כי רק הוא היה שם. איכשהו היה נראה לי שהוא הולך לעשות משהו, הסתכל עלי, שמעתי למעלה היה משהו כזה. יעקב מטיטה וזה מה שנפל זה מה שהיה. אחר כך אילן הביא את החומר לבוטה."

(פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 56 ש' 15 - 27).

העד תצפת מלמעלה על הנאשמים וברגע שאלכס לוין משך את דודו, הוא נכנס בינו ובין הנאשם 2, או אז **ראה העד במו עיניו את החומר שנופל מלמעלה למטה וכן את האחיזה של הנאשם 2 בסם**. העד תיאר כי הנאשם 1 עמד בין הנאשם 2 לאחיו דודו מחוץ לשטח הסטרילי. כן מסר העד, כי לא יתכן שהסם נפל מכיסו של הנאשם 2 שכן, מסר העד, "**ראיתי אותו נופל מלמעלה**". (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 57 ש' 13). בהגנותו מסר, כי לא ראה את רגע היציאה אלא את הנפילה של הסם.

במסגרת חקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 - הוקרן לעד הסרטון **8/ת** והוא שב על עדותו חידד, כי בשניה הראשונה לא יכול היה לראות את רגע יציאת הסם אלא רק ברגע ההפרדה בין הנאשם 2 לאחיו דודו וכי **לא ראה** את החפץ (הסם) יוצא מפיו של הנאשם 1 אך ראה אותו נופל. ובלשונו: "**ראיתי את הנפילה כשהוא הפריד ביניהם ממש לכיוון הרצפה**". (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 58 ש' 32). בהמשך חקירתו הנגדית, מסר העד כי לא שוחח עם העד מר שלום בוטה בעניין זה, ולעניין התכלול שנערך ע"י שלום בוטה השיב - כי רשם את

מה שראה. (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 61 ש' 7).

בחקירה הנגדית לב"כ הנאשם 2 - שב העד וציין כי לא ראה את רגע היציאה של הסם מפיו של הנאשם 1 ואולם ראה שמשו נופל מלמעלה. (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 63 ש' 26 - 28). עוד מסר העד בחקירתו הנגדית כי **הנאשם 2 ניסה לתפוס את הסם באוויר ללא הצלחה ולבסוף הרים אותו מהרצפה. ובלשונו: "אני לא ראיתי את היציאה מהפה אמרתי את זה אבל ראיתי שזה נופל מלמעלה. אני יכול להגיד שבמאית שניה שזה נפל ראיתי את אילן מנסה לתפוס את זה ביד מלמעלה, אם זאת החופה הוא מנסה לתפוס."** (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 64 ש' 8 - 10). בהגנותו מסר העד, כי רשם בדו"ח הפעולה את מה שאלכס לוי אמר, אבל לא כתב משהו שלא ראה. העד הודה, כי לצורך רישום הדו"ח שוחח עם אלכס לוי ובכגון דא מצאתי להביא דברים כלשונם: **"אני אומר שבעת המקרה אנחנו דיברנו על המקרה שהיה מן הסתם. תפסנו חומר חשוד כסם, התברר אחר כך שזה סמים, אנחנו ברור שאשאל את אלכס מה זיהית, מה ראית."** (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 65 ש' 14 - 15). יצוין, כי הניסיון להזיז את העד מעמדתו לפיה לא ראה את החפץ נופל - לא צלח, והעד שב ומסר כי לאחר הדחיפה - **ראה במו עיניו** את החפץ נופל. גם הניסיון לחלץ מהעד הודאה לפיה הסם נפל מכיסו של הנאשם 2 לא צלח והעד שב וחידד ומסר: **"אני אומר שזה נפל מגובה, אם זה נפל לו מהראש, מהשיער, מגובה אז זה יכול להיות."** (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 66 ש' 27). ובהמשך מסר העד:

"אם זה היה נופל מהכיס אז נראה לי שהיינו מזחים את זה הייתי מזהה את זה אחרת אם זה נופל מכיס צמוד לבגדים, ראיתי את זה בצד, אפילו יותר קרוב לפתיחה של הדלת לזכוכית, יותר קרוב יש דלת, לידיית עצמה שפותחת את הדלת." (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 67 ש' 2 - 4).

במסגרת זו, מסר העד כי מדובר על גובה שבין 1.5 מטר לבין 1.7 מטר. ולפיכך, אם זה היה נופל מהחזה של נאשם 2 הוא לא היה רואה את זה.

14. ע"ת 4 - רפ"ק איתמר גרשון - עד זה ערך את דו"ח **ת/9** (שעניינו בשרשרת סם) לגביו אין מחלוקת בין הצדדים. **בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1** - מסר העד כי הוא ומפקדו - ליאור רייס, הלכו לחדר הבקרה של המאבטחים, לאחר שפרטי ההתרחשות הועברו להם באופן כללי ע"י אחד המאבטחים. מתוך סקרנות ביקש העד לראות את האירוע והוא צפה בסרטון של אחת המצלמות, לקח את הדיסק און קי, ומסר אותו ביאחב"ל למיצוי ראיות לרפ"ק גילבר. העד קיבל את **ת/8** בצירוף עם דו"ח **ת/7** כדוח מובנה. האחרון מצדו כתב דו"ח **ת/10** על קבלת הדיסק און קי, מהעד. לדברי העד, שמו הופיע בשני הדוחות והוא שימש כ"שליח דואר" והעביר את המוצגים ממקום למקום תוך שמקבלי המוצגים רשמו את קבלתם ממנו. מחקירתו הנגדית עולה, כי צפה בסרטון אחד בלבד בחדר המאבטחים וכי אין לו ידיעה באשר לסרטון נוסף ואף לא את מספר הקבצים שהורדו לדיסק און קי. **בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 2** - ציין העד לא ראה צורך לרשום מעבר לכך, משום שקיבל מוצגים ממי שרשם אותם ומסר אותם למי שרשם אותם אף הוא, וכי מעבר לכך שהעביר את הסם והסרטון לאחר שצפה בו, לא היתה לו נגיעה בתיק. כן מסר העד, כי ערך את **ת/9** המהווה **"דוח פעולה שרשרת סם"**. העד הוסיף כי צפה בסרטון כאשר איש האבטחה היה מאחוריו וכי ראה סרטון בודד שאורכו לא יותר מדקה ואף זאת בהפרזה. כן מסר העד כי העובדה שצפה בסרטון אחד, אין בה כדי לסתור את הטענה כי יתכן והיו שני סרטונים - אך הוא צפה באחד בלבד וכי אין לו ידיעה באשר לדרך בה מרושת

אולם בית המשפט במצלמות. העד שב וחידד, כי קיבל דיסק און קי, שלא ידע כמה קבצים הוא מכיל ובזו הלשון: "בעודי ממתין לקבלת הדיסק און קי בזמן שמעלים עליו קובץ/קבצים ביקשתי לראות את האירוע, ראיתי סרטון אחד שהוא לא יותר ארוך מדקה, ואני מפריז, כי אני זוכר שזה היה מאוד מאוד קצר." (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 76 ש' 18 - 20). לדבריו לא היה בידו צו ואינו יודע האם גם מפקדו - ליאור רייס צפה בסרטון ת/8. בחקירתו החוזרת - אישר העד את חתימתו על ת/7.

· בתום עדותו - הצהירה המאשימה לפרוטוקול כי לא בוצעו בדיקות DNA ולא נלקחו מעתקי טביעות אצבע, על הסמים שנתפסו או על השקית בה נארזו.

· כן הוסכם על קבלת ת/10 - מזכרו של רפ"ק גרקו גילבר, בדבר קבלת הדיסק און קי מהעד איתמר גרשון וכן על קבלת, ת/11 - תע"צ המאשר קבלת הסם ע"י מז"פ, באמצעות רס"ר סימה אברהמי.

15. ע"ת 1 - אוהד גרייבסקי - העד, רס"ר בדרגתו המשרת כ - 3.5 שנים ביאחב"ל, כחוקר במפלג פשיעה מאורגנת, אשר חקר את הנאשמים וגבה מהם את ההודעות ת/14 ו - ת/15 בהתאמה, לרבות הדיסקים שצורפו להם. כ"כ העד ערך את ת/13 - דו"ח סם, שעניינו בקבלת הסם מאחראית על המוצרים ביחב"ל, והעביר אותו למטה הארצי לבדיקה במעבדת סמים. העד אישר כי במשך כ - 27 דקות של תשאול לא הקליד את הדברים. מחקירותיו הנגדיות - עולה, כי בשעה שקיימות פעולות חקירה חדשות עליו להעביר זאת לדרגים שמעליו. עוד מסר העד, כי גרסת הנאשם לפיה הוא משתמש בסמים וכי הביא עמו את הסם מבית הכלא אותו קיבל מחברים - מוכרת לו. העד גם זכר - אם כי במעורפל, כי הנאשם 2 הציג לו מסמכים של עתירות ובדיקות שתן המוכיחות כי הוא משתמש בסם מסוג זה. העד לא זכר מדוע לא צירף את המסמכים אותם בקש הנאשם 2 לצרף ולדידו ההתמקדות היתה במה שהתרחש באולם הדיונים. כן מסר העד, כי לא זימן את דודו בן שטרית לחקירה משום שלא הייתה שום אינדיקציה שהוא קשור לאירוע הזה. לדבריו, לא היה צורך בבדיקת שיחות הטלפון בין הנאשמים משום שדי היה לו בראיות ובחוו"ד הסם, כפי שאלו הוצגו בסרטון ת/8 ובדוחות לוחמי נחשון וכי לו היה צורך בכך היו עושים מחקרי תקשורת ובלשונו: "אני אבהיר את דבריי אמרתי את הדבר בטעות אני לא יודע אם הייתה החלטה או לא. לא ביקשו את הדבר היו מספיק ראיות גם בלעדיי זה." (פרוטוקול הדיון מיום 5/12/19 עמ' 88 ש' 15 - 16). כך גם באשר לבדיקות DNA בשעה בה הוצג לו ת/8 בדקה 15:45 בה הוא נשמע אומר שבדיקות מעין אלה "זה רק בונוס". למיטב הבנתו היה להם היה די והותר ראיות (פרוטוקול הדיון מיום 5/12/19 עמ' 89 ש' 14 - 15). ובאשר לנושאים שלא נחקרו השיב העד כי "אם נעשה איזה שהיא פעולה או לא נעשתה בצורה תקינה או מחדל היא לא נעשתה בצורה מכוונת בשום פנים ואופן לא." (פרוטוקול הדיון מיום 5/12/19 עמ' 90 ש' 32 - 33). כאשר נשאל האם בדיקות כאמור יכלו לחזק את הראיות שבידי המשטרה, השיב העד כי יתכן והיה בכך כדי להועיל, וכדלקמן:

"ש. ...אתה יכול להסכים איתי שאם היית בודק את הטלפון, ובטלפון היית למשל

מוצא שיחות בינו לבין בית הסוהר באותם ימים, יום לפני או זה, זה משהו

שהיה יכול לחזק את הראיות שלך?

ת. יכול היה." (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 95 ש' 28).

במסגרת זו, הוגשו בהסכמה לעצם קיומם **נ/3** ו - **נ/4** המהווים את המסמכים מהאסופה של הנאשם 2 אותם בקש להגיש לחוקר גרייבסקי בחקירתו.

העד הוסיף, כי מבחינתו אין לראות במספר הכדורים (14 כדורי סבוטקס) משום "פרט מוכמן", כי מידע זה יכול והיה מועבר לנאשם 2 באמצעות צד שלישי וכי בהחלט יתכן כי היו אנשים נוספים שידעו על "פרט מוכמן" זה. עוד מסר, כי לא ערך דו"ח תשאול טרם רישום החקירה הרי שזה משום שהחקירה עצמה שיקפה מה שנאמר בחדרי החקירות. העד שב וציין באשר לטענות למחדלי חקירה כי לא סומנה מטרה מראש וכל דבר (במעשה או במחדל) נעשה בתום לב, לא מתוך מטרה "לתפור" תיק, למאן דהוא. עוד הוסיף העד כי אינו זוכר מדוע לא בוצעה בדיקה של הטלפון הנייד של הנאשם 1 ובחלופי הזמן, אינו זוכר אם העלה בקשה למטה הארצי לצורך בדיקת ט"א. לשאלת בית המשפט מדוע אמר בחקירה כי בדיקות מעין אלה הן "בנוס" השיב - "**חטאתי בלשוני**" וכי כיום לא היה אומר דבר כזה.

סיכומי של דבר: עד זה היה החוקר בתיק, אשר גבה את הודעות הנאשמים. באמצעותו של עד זה הוגשו הודעות הנאשמים **ת/13** ו - **ת/14** לרבות התקליטורים אשר תיעדו את מהלך החקירה במלואה ונתקבלו בהסכמה. בקליפת אגוז יצוין, כי העד נחקר שתי וערב, באשר לקיומם של מחדלי חקירה - אי בדיקת ט"א, אי בדיקת **DNA**, אי רישום של כניסה ויציאת חוקרים אחרים בחקירת הנאשמים, אי מיצוי ראיות מהטלפון של הנאשם 1 כחלק מהתפוסים, אי קבלת מסמכים רפואיים ואחרים מהנאשם 2 ואי צירופם כנספחים/מוצגים להודעת הנאשם 2, (וכן באשר ל"פרט מוכמן" - מס' הכדורים 14 שהיה ידוע לכאורה לנאשם 2 בלבד). לכל אלו - השיב העד תשובה אחת, מורכבת, העוברת כחוט השני לכל אורך חקירתו ולפיה - היה חדש בתפקיד וכי טעויות מצדו נעשו בתום לב וכי סבר כי באמתחתו די ראיות לצורך הגשת כתב אישום. אטעים כבר עתה, כי איני מוצא כל רבותא - לא בשאלות הסניגורים ולא בתשובות העד באשר להיעדר תיעוד, מחמת קיומו של סרטון המתעד שניה אחר שניה את חקירות הנאשמים והמשמש כראיה העיקרית. ככל שלא היה סרטון של החקירה, הרי שהיתה משמעות גבוהה להיעדר תיעוד הדברים בכתב, בהודעות הנאשמים. אגב כך אציין, כי קיומם של סרטוני החקירה **ת/14** ו - **ת/15**, מהווה את הסיבה לשאלות הסניגורים עליהן לא ידע העד להשיב - בשעה שהתשובה נמצאת בגוף השאלה, בעצם קיומם של הסרטונים. באשר ליתר הבדיקות אשר לא נעשו, ולטענת הנאשמים מהווים בבחינת מחדלי חקירה שיכול והיה בהם כדי לסייע להם בהגנתם, אתייחס בהמשך הכרעת הדין.

הערה: דו"ח הפעולה של ע.ת. 3 שעניינו בשרשרת הסם שהועבר לרפ"ק איתמר גרשון הוגש בהסכמה וסומן **ת/16**.

פרשת ההגנה

16. מטעם הנאשמים העידו הנאשמים עצמם וכן אחיו של הנאשם 2 - מר דוד (דודו) בן שטרית (להלן ולעיל: "**דודו**"). במסגרת עדותם מסרו הנאשמים והעד מטעמם את גרסתם, תוך שגרסתו של הנאשם 2 והעד

מטעמם דודו, משלימה את גרסתו של הנאשם 1 ולפיה - הסם לא סופק לנאשם 2 ע"י הנאשם 1, אלא ע"י גורם אחר במתקן הכליאה בו שוהים דודו והנאשם 2. עוד יצוין, כי הנאשם 2 ואחיו - דודו, חולקים תא אחד במתקן הכליאה, בו הם מוחזקים.

17. עדותו של הנאשם 1 - מעדותו הראשית של הנאשם 1 עולה, כי במועד האירוע מושא כתב האישום, הגיע לאולם בית המשפט טרם שהגיעו השופטים. לפיכך, פנה לעבר קופת העצורים, לאחר שאדם בשם אבי לוקר אמר לו, כי דודו צריך לשאול אותו משהו בענייני הלכות אבלות. מעדותו עולה, כי לא שוחח עם הנאשם 2 משום שהדבר נאסר עליהם אלא רק עם דודו. במהלך השיחה עם דודו, הרים הנאשם את ידו והניחה על מחיצת הזכוכית שמעל לדלת המפרידה בין השטח הסטרילי לציבורי. באותה העת, בקש ממנו לוחם נחשון להוריד את היד. במהלך שיחתו עם דודו, שמע שוטר שצעק, אולי משום שחשב שהוא מרים את היד. הנאשם הסביר כי יש לו בעיה עם השיניים (הנאשם 1 הוציא שן תותבת ומדגים). לדבריו, אמר לשוטר כי יש לו בעיה עם השן שהיא יוצאת לו מהפה, ולכן הוא מדבר - תוך שהוא מניח את ידו על פיו מחמת הבושה. עוד מסר הנאשם 1, כי השן עמדה להתנתק מפיו ויתכן כי אולי האצבע שלו נגעה במחיצת הזכוכית. באותו הרגע, הייתה שם צעקה והוא זז מיד הצדה. לאחר זמן מה, הוא נעצר ולדבריו סבר כי נעצר בגין "הדחת עדים", אולם היה סמוך ובטוח כי לא יאונה לו כל רע מחמת התייעוד במצלמה לפיה לא שוחח עם הנאשם 2. עוד מסר הנאשם 1, כי גודל החבילה בה היה עטוף הסם, אינו מאפשר הכנסתה לפה במיוחד לאור העובדה שנכחו כ- 9 אנשים נוספים וכי בפעם היחידה ששם את היד על הפה הרי שזה היה כחמש דקות לפני האירוע. לדבריו, הזכוכית מגיעה עד לאף שלו, והפה נמצא מתחת לסף העליון של הזכוכית וכי מעולם לא העביר לאף אחד משהו דרך הפה והוא גם לא יודע איך מעבירים את הדבר הזה. עוד מסר כי בקש מהחוקר גרייבסקי שיבדוק דברים אלמנטריים - טביעות אצבע, **DNA**, כדי לצאת מהפלונוטר הזה שהכניסו אותו אליו.

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה - מסר כי לא שוחח כלל עם הנאשם 2. לדבריו, לא ניתן היה לשוחח עם הנאשם 2. עם הצגת הסרטון, חזר בו הנאשם מדבריו באשר למרחק של כ- מטר וחצי בינו ובין הנאשם 2 ומסר כי מדובר ב- 60 - 70 ס"מ. בעניין זה מסר הנאשם 1, כי קודם לכן קצת הגזים. לדבריו, הנאשם 2 עמד ליד ידית הפתיחה של הדלת המפרידה בין האיזור הסטרילי לציבורי בעוד שהוא עמד ליד העמוד. אלא שבהמשך, נכשל הנאשם 1 בלשונו, והודה כי הפטיר לעבר כולם (לרבות הנאשם 2) דברי תחומים ובלשונו: "**אמרתי השם ינחם אתכם ברבים**". (ההדגשה לא במקור - א' צ') (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 111 ש' 30). ואם אין בכך די, הרי שבהמשך עדותו, שוב נכשל הנאשם 1 בלשונו בפעם השנייה, והודה מבלי משים - כי שוחח גם עם הנאשם 1 וכדלקמן:

"הם היו באילת, כל הלילה לא ישנו, זה מה שהם סיפרו לי בשיחה, שלקחו אותם לבית קברות, והחזירו אותם. לקחו אותם מכלא איילון בשש בערב עד לאילת, החזירו אותם והם באו לבית משפט." (ההדגשה לא במקור - א' צ') (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 111 ש' 30 - 32).

וכאשר הופנה הנאשם 1 לעדות נוספת של לוחם נחשון - מר אושרי ישראל, בפרוטוקול מיום 20.11.19, עמ' 56, שורות 15-17 לפיה גם הוא מתאר כי הנאשם 1 שוחח עם נאשם 2 השיב - כי מדובר בתיאום עדויות, וכי מר אושרי ישראל עמד על הספסל משום כפי הנראה היה לו **מידע מוקדם** שכן מעולם לא ראה דבר כזה קודם לכן. עוד מסר, כי בשעה שדיבר הניח את ידו על פיו מחמת הבושה, משום שהשיניים שלו יוצאות החוצה. עוד מסר, כי

בשיחתו עם דודו, נאמר לו משהו שהתפלא עליו ובלשונו: **"חשתי פליאה, עשיתי 'אההה', יצאו לי השיניים והיד פגעה לי בזכוכית. האצבע, השיניים תפוסות בה, היא זו שפגעה בזכוכית. לשאלת בית המשפט, מה שתפסתי ביד שיצא לי מהפה זה השיניים שיצאו לי מהפה. מתוך פליאה אמרתי 'אההה', השיניים יצאו לי, תפסתי עם היד והיד נדפקה לי בזכוכית בעוד שהשיניים עדיין ביד שלי. הן לא נפלו לרצפה."** (ההדגשה לא במקור - א' צ') (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 115 ש' 21 - 25). מבחינתו השיניים עפו לו והוא תפס אותן והחזיר אותן לפיו. בהמשך הוקרן לו סרטון החקירה שלו **ת/15** - ממנו עולות תנועות גוף לפיהן הרים לכאורה את שיניו מהרצפה ולא כפי שתיאר בעדותו. לדברי הנאשם 1, הסיבה לכך היא משום שהוא נחקר כשהוא יושב ולו עמד בחקירה - הרי שההדגמה היתה מלמדת שלא התכופף לרצפה לאסוף את שיניו. לצד האמור הודה העד כי: **"יכול להיות שתיארתי לו קצת בהגזמה"**. (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 117 ש' 6). לשאלה מדוע אמר שהסוהרים חשבו שזה סמים אם מדובר בשיניים שלו שבכלל לא עברו את המחיצה, השיב העד בהתחמקות - כי נתפסו סמים וכי הסוהרים חשבו כי השיניים שלו הם הסמים. ובאשר לעדותו של אלכס לזין אשר העיד כי ראה דבר מה יוצא מפיו של הנאשם 1 ונתפס בידי הנאשם 2, וכך גם יתר העדים אשר ראו דבר מה מגיח מכיוון הנאשם 1, השיב - **"... אני טענתי שהשיניים שלי יצאו. הם טענו שתפסו משהו בפנים. זו הייתה כוונתי. הם חשבו שהזה של השיניים זה סמים, אחד מהם חשב את זה בסוף"**. (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 123 ש' 29 - 30). מעדותו עלה, כי בדיוק ברגע שעפו שיניו מתוך פיו והתרחשה מכה בזכוכית - **"פתאום התחילה השתוללות"** (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 123 ש' 32) וכי בכלל לא ידע שנפל לנאשם 2 משהו מהכיס, משום שכלל לא שם לב אליו, לא שוחח איתו ואף לא היה לו קשר עין עם הנאשם 2. בסיכום החקירה הנגדית נשאל הנאשם 1 כיצד יתכן שאלכס לזין ראה משהו יוצא מפיו ועף לעבר הנאשם 2, וכיצד זה מר שלום בוטה ראה חפץ שנפל מגובה ולא בזווית ישרה וגם מר אושרי ישראל ראה דבר מה שנפל מגובה של כ - 1.70 מ' וזיהה כי הנאשם 2 הרים את החפץ הזה - שהרי מדובר ב - 3 עדי ראיה, סוהרים ועובדי מדינה שאין להם עניין בתוצאות המשפט, השיב כי אלכס טועה שכן הוא ראה את השיניים של הנאשם 1 והשניים האחרים הוזנו בעדותם מאלכס. בסיום עדותו השיב לשאלות בית המשפט כדלקמן:

ש. אתה אמרת שהסוהרים שהם קפצו לתפוס את מה שהתברר אחר כך כסמים זה היה כי הם חשבו שמה שיצא לך מהפה, השיניים זה סמים, זה נכון שאמרת את זה.

ת. כן זאת הייתה המחשבה שלי.

ש. למה הם חשבו שהשיניים שלך זה סמים?

ת. כי הם אומרים שאני העברתי, אבל הם חושבים....

ש. תסכים איתי שהם לא תפסו שיניים הם תפסו סמים אז למה שיחשבו שהשיניים שלך הם סמים?

ת. העובדה שהשיניים יצאו מהפה שלי. כי אם לא היה שיניים אז כן מה אולי הם אומרים מה שהיה לי בפה. העניין של הוצאה וכניסה זה השיניים. אבל העובדה שהיה שם סם.
(פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 129 ש' 19 - 27).

18. עדותו של הנאשם 2 - מעדותו הראשית עלה, כי באותה התקופה השתמש בסמים. לדבריו, הסליק את הסמים בכיס מעילו והביאם עמו לבית המשפט ולא שוחח עם הנאשם 1 שכן הדבר נאסר עליהם. כן מסר, כי בשעה ששהה בשטח הסטרילי בהמתנה למתן עדות, הוציא סוכריות מנטוס מכיס מעילו ועם שליפתם, נפלו

הכדורים (הסם). שלום בוטה, בקש ממנו למסור לו את זה והוא עשה כך מתוך כבוד וגם כדי לחסוך לעצמו את הבושה לבדיקה בעירום לו היה בולע את זה. כן מסר, כי העדויות בדבר חיפוש מדוקדק אינן מדויקות וכי לא נעשה חיפוש מדוקדק לכל עציר שעולה. לדבריו, הנאשם 1 שוחח עם אחיו - דודו. במסגרת זו, הוגשה חוו"ד שב"ס מיום 2.4.19 - נ/4. הנאשם 2 הוסיף, כי בקשותיו לביצוע בדיקות פורנזיות במסגרת החקירה סורבו, כך גם לעניין המצלמות וכן באשר למספר הכדורים שנתפסו. במסגרת חקירתו הראשית, הוצג לו סרטון החקירה של הנאשם 1 - ת/15 (בשעה 1:07:45). הנאשם 2 הוסיף, כי לא קיבל דבר מהנאשם 1 ולטענתו, הידיעה על מספר הכדורים (14) כפרט מוכמן והעדר בדיקות שבקש כי יעשו, מלמדים כי הנאשם 1 לא מסר לו דבר.

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה - חידד הנאשם 2 בזו הלשון: **"לא דיברתי עם יעקב, אסור לי לדבר איתו. אני משיב לאשמה. יש כמה תובעים, לא אחד, גם העיר לפני אלו שהעידו, לא לדבר עם נאשמים. יודעים שאסור לדבר"**. (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 134 ש' 29 - 30). לדבריו, עדותו של אושרי ישראל אינה נכונה וכי אין לו מה להסתיר. עוד הוסיף כי לא הזמין ולא קיבל את הסמים בבית המשפט. לדבריו, העובדה כי ידע שיש 14 כדורים, היא כי הוא עטף אותם בניילון. עוד מסר הנאשם 2, כי הסיבה שהוא נוטל עמו את הסם היא משום שהוא חושש כי יחידות החיפוש בכלא יאתרו את הסם, ולמרות שהסם עטוף ומדובר ב"זרג" גדול - אף אחד לא עלה על זה בחיפוש. הנאשם 2 אף הציג לבית המשפט קופסת סיגריות איתה עלה לדיון, כשהיא באמתחתו, כראייה לכך שלא נעשה בהם חיפוש מדוקדק. כן העיד, כי בינות לכתלי הכלא אפשר להשיג סמים, אפשר לקנות סמים וכי **"יש מיליון ואחת דרכים. יש סוהרים שמקבלים כסף דרך אגב כדי להכניס סמים. קרו מקרים"**. פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 136 ש' 26 - 27). עוד מסר, כי הסם מושא כתב האישום אשר נתפס בידו נמסר לו ע"י מאן דהוא מבית הסוהר. אף כי הנאשם עבר חיפוש, הותר לו להעלות סיגריות בידיעת שב"ס (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 136 ש' 31). עוד הוסיף, כי לא עבר חיפוש כלל וכי ניתן לשאול בעניין זה את לוחמי נחשון הנמצאים באולם. כן הוסיף, כי החיפוש נעשה עם מגנומטר ולפעמים בצדי הגוף - לא מדובר בחיפוש מדוקדק. עוד ציין בהקשר לכך, כי ביציאה מכלא איילון הוא עובד בדיקה במגנומטר בלבד וכי לא זכור לו שנעשה חיפוש ידני. לדבריו - באותו היום, לא נעשה בהם חיפוש. עוד עולה מעדותו - כי דברי שלום בוטה, לפיהם נעשה בידוק ידני מדוקדק לכל עציר לפני שעולים לאולם - הם שקר והדבר ניתן להוכחה באמצעות המצלמות וניתן לראות זאת בדיון האחרון בפרשת 512. כמו כן, ביום האירוע לבש את המעיל איתו הוא מגיע לבית המשפט, תוך שהוא מדגים כי הסם היה מצוי בכיס מעילו הפנימי, בצד השמאלי בסמוך למרכז החזה שלו, ובשעה שהוציא את סוכריות המנטוס שהיו ארוזות בקופסת קרטון, נתקלה הקופסה בסם וזה נפל לרצפה. באותה עת השיב את הסוכריות לכיס מעילו וקפץ על הסם. עוד הוסיף, כי קיימות סתירות בגרסאות עדי התביעה וכי בהתחלה נטען כי הנאשם 1 ירק את הסם לעברו ואילו עד אחר אמר שזה נעשה בזריקה לעברו. עם הצגת סרטון החקירה של הנאשם 2 ת/15 בזמן 43:50 נראה הנאשם 2 כשהוא מסמן בידו כי הסם נפל קרוב לכיס מכנסיו ולא מאזור החזה שלו - השיב כי הוא צריך לראות את זה שוב וכי הוא נגע בחולצה ויתכן כי אמר שתפס את החולצה כדי להדגים מהיכן הסם נפל. ושוב הוצג לו ת/14 בזמן 51:20 ושוב נראה הנאשם מסמן בידו סמוך לאזור המותן ולא בקרבת החזה. על כך השיב שוב כי בעדות הוא מספר מהיכן זה נפל ובסרטון הוא אוחז בחולצה. לשאלה מדוע בחקירתו הוא אומר שהסם נפל לו מהכיס ולא מדייק ואומר כי זה נפל מכיס פנימי במעילו ואף מסמן בסמוך לכיס מכנסיו השיב - כי מדובר בתזה של התביעה. ושוב הוצג לו ת/14 בזמן 1:01:38 ושוב נראה הנאשם מסמן עם ידו בסמוך לכיס מכנסיו. על כך השיב הנאשם 1 בזו הלשון:

"ש. ממשיך להציג לך סרטון. לשיטתך, זה שאתה שם את יד שמאל על הירך ואומר נפלו"

לי סמים מהכיס, זה לא אומר שום דבר?

ת. אין לזה שום משמעות שזה נפל לי מהמותניים.

ש. מתקדמים לקטע נוסף מהסרטון - 1:03:11. אבקש להפנות את בית המשפט לדקה 58:00. ראית איפה סימנת עכשיו?

ת. איפה סימנתי?

ש. אני אומר לך כששואלים אותך על הסמים,

ת. זה לא שפוי, מה זה הבדיחה הזאת? איפה שאני שם את היד, אומרים שזה שם, איפה

שמתי את היד. זה סוג של בדיחה. בעיני זה בדיחה גדולה. אני אמרתי שאני לא מרגיש

טוב, אני רוצה לראות רופא. אני מבטיח שהיום אני לא אראה רופא. (פרוטוקול הדיון

מיום 1/1/20 עמ' 142 ש' 12 - 22).

לשאלה כיצד יתכן ששלושה סוהרים מעידים בעניין זה - אלכס אומר שראה את הסם יוצא מפיו של הנאשם 1, ישראל אושרי שנמצא בתצפית על הספסל אומר שראה את הסם מגיע מכיוון הנאשם 1 ושלום בוטה שאומר שהסם לא נפל בזווית ישרה ואף אחד מהם אינו מזכיר אפשרות שזה הגיע מכיס פנימי של מעיל, לא בדוחות ולא בעדותם - השיב הנאשם, כי הם לא ראו את הסם נופל מכיס מעילו וכי מדובר בשינוי ותיאום גרסאות וכי לא ניתן לראות זאת בסרטון 8/ת. כן הוסיף הנאשם 2 כי: "היה הכי קל לבדוק טביעות אצבע. כנראה שהמטרה בדקה ויותר נוח להם שלא." (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 145 ש' 9 - 10).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 - הוצג לו סרטון החקירה שלו 14/ת בזמן 1:02:39 ממנו עולה כי הנאשם 2 מסמן בידו את נפילת הסם מחלקה הפנימי של חולצתו - אף כי אין בה כיס. כן העיד, כי בדרך כלל עושים חיפוש ואולם באותו היום לא נעשה עליו חיפוש דבר הניתן לבדיקה במצלמות.

19. עדותו של דודו בן שטרית - עד זה הוא אחיו של הנאשם 2, אסיר עולם, הנאשם עמו בפרשת 512, והחולק עימו את תאו בבית הסוהר. **בחקירתו הראשית לב"כ הנאשם 2** - מסר, כי הוא ואחיו - הנאשם 2, שבו מקבר אחותם ז"ל וכשהגיעו לבית המשפט, שאל העד את הנאשם 1 כמה שאלות בנושא אבלות. עוד מסר העד, כי הוא שוחח עם הנאשם 1 וכי לא זכור לו כי הנאשמים שוחחו ביניהם (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 146 ש' 29 - 32). לדבריו, בשעה ששוחח עם הנאשם 1 הבחין באנשי נחשון מתגוששים עם הנאשם 2. לפיכך, ניסה להפריד ביניהם משום שזה נראה לו כמריבה. כן מסר, כי הוא והנאשם 2, השתמשו בכדורי סבטקס באישור שב"ס - עד שהאישור לאחיו בוטל. כן מסר, כי הנאשם 2 ארז את הסם וכך יצאו לבית משפט וכיוון משדובר בתחליף סם, הנאשם 2 שומר עליו באופן הדוק. ובלשונו:

"... זה התרופה שלו למעשה. זה לא סם מבחינת סמים, זה תחליף של סם. אז הוא שומר את זה עליו כבבת עינו, זה ממש תרופה. אז הוא סיים את זה, קיפל את זה, עטף את זה בניילון שעטף את זה ולקח את זה איתו. פשוט מאוד." (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 148 ש' 9 - 12).

בחקירתו הראשית לב"כ הנאשם 1 - מסר העד כי לא השאירו את הסם בתא האסורים משום שחששו כי במסגרת חיפוש בתא שלהם ימצא הסם.

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה - השיב העד, כי נודע לו לראשונה שמדובר בסמים רק באותו הרגע של התפיסה (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 148 ש' 22). אעיר כבר עתה, כי עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם הגרסה כי הביאו עימם את הסם מבית המאסר וכי ידע וראה את הנאשם 2 עוטף את הסם בניילון. לדבריו, במסגרת ההמולה שהתרחשה בבימ"ש חשב שלום בוטה, כי ראה העברה של סם דבר שלא היה נכון. עוד מסר, כי הנאשם 2 הוציא משהו מכיסו ובעקבות כך נפל לו הסם דבר שהוביל להתגוששות בינו ובין אנשי נחשון. לשאלה מדוע לא אמר את הדברים הללו בחקירתו הראשית השיב, כי עבר אירוע מוחי ובקש שלא לתפוס אותו בדקויות. וכך סיכם העד את האירוע מנקודת מבטו:

"בוא אני אקצר לך, ממה שאני יודע, אחי תמיד הולך עם הדבר הזה, כמו שאמרתי, הוא הולך עם הדבר הזה, לא מש בלי הדבר הזה. אז הוא הוציא קופסא של סוכריות, נפל התחלק, היה התגוששות הזאת, לא הבנתי מה היתה התגוששות, היה נפל הדבר הזה. זה מה שהבנתי." (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 149 ש' 8 - 11).

כן הוסיף, כי הוא והנאשם 2, מביאים איתם את הסם לבית המשפט ולא משאירים את זה בחדר וכי נשאו עימם את הסמים לבית המשפט מספר פעמים וכדבריו: **"....לא יודע כמה פעמים, עשר, שבע, 15, לא יודע. אני לא רוצה סתם לשקר אותך."** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 151 ש' 29 - 30). לדבריו, נתפסו בעבר פעם אחת או אולי פעמיים עם רבע או חצי כדור סבוטקס. העד הודה כי נערך עליהם חיפוש ביציאה מבית הסוהר וחיפוש נוסף טרם עלייתם לאולם המשפט ואולם הוסיף: **"בוא נגיד שכן. אבל יש לי אלף אופציות איפה לשים את זה."** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 152 ש' 27). גם עד זה, סירב לגלות את מקור הסם. עוד מסר העד, כי בשעה ששוחח עם הנאשם 1, סנטרו של הנאשם 1 לא עבר את מחיצת הזכוכית ובכונן דא אביא דברים כלשונם: **"אמרתי לו הזכוכית היא בגובה כזה שאתה לא יכול, בשביל לדבר עם הבן אדם באופן ישיר, אתה צריך לשים את הסנטר מעל הזכוכית. ואני לא זוכר שטיפסתי ודיברתי."** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 153 ש' 18 - 19). במהלך עדותו, נתרצה העד וגילה את "סוד" הסלקת הסמים אל בינות לכותלי בית המשפט. וכך העיד: **"אגלה לך סוד, יש לו מעיל כפול שם הוא שם. עכשיו המעיל הזה כבר לא פעיל."** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 155 ש' 6). לדבריו כיוון שהם נגמלו מסמים ואין להם צורך בתחליף סם אין להם צורך בהברחת הסמים לבית המשפט ובלשונם: **"שאנחנו לא משתמשים לא צריך לשים בכיס הזה, ולא בכיס הזה, ויש כמה כיסים שאתם לא יודעים עליהם."** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 155 ש' 13 - 14). בהמשך עדותו, ציין העד כי שיניו של הנאשם 1 כל הזמן נופלות לו וביום האירוע ראה אותו מחפש משהו על **הרצפה** בצדו השני של האולם בשטח הציבורי - **זאת בניגוד לעדותו של הנאשם 1 לפיה טען כי שיניו לא נפלו לרצפה**. לשאלה כיצד זה סבר הנאשם 1 שלוחמי נחשון חשבו שהשיניים שלו הם סם, השיב: **"אני אומר שאין אפשר לחשוב ששיניים זה סמים, שיניים נראים כמו סמים. ואם הם מושחרות מקפה?"** (פרוטוקול הדין מיום 1/1/20 עמ' 155 ש' 1 - 2) העד הוסיף כי במועד האירוע, קרא העד לנאשם 1 ולשאלה כיצד יתכן שהנאשם 1 טוען כי מר לוקר קרא לו - השיב כי אינו זוכר.

20. בתום הבאת הראיות מטעם הצדדים ונוכח המחלוקת אשר ניטשה, באשר לקיומו של סרטון ממצלמה נוספת - אשר יכול היה לשפוך אור על הנעשה באולם בית המשפט המחוזי, במועד ביצוע העבירות המיוחסות לנאשמים - מצאתי להורות על זימונו של סגן הקב"ט, מר גור אדלשטיין - כעד מטעם בית המשפט.

21. גור אדלשטיין - העד מטעם בית המשפט

העד, סגן קב"ט מחוז ת"א במשמר בתי המשפט - אמון בין יתר תפקידיו גם על מצלמות בית המשפט. בעדותו מסר כי באולם בו התנהל הדיון בפרשת 512 קיימות שתי מצלמות של משמר בתי המשפט ושתי מצלמות נוספות של שב"ס, אשר כפי הנראה הותקנו לאחר האירוע מושא כתב האישום ובעקבותיו, הגם שאינו יודע במדויק כי אכן כך. העד ציין, כי ברגע שמתרחש אירוע חריג, משמר בתי המשפט יכול להחליט לשמור על הסרטון במחשב חיצוני ואם לא עושים את הפעולה הזאת, אז אחרי פרק זמן מסוים של מספר חודשים, הסרטים האלה בעצם נמחקים. לדבריו, כאשר לסרטון אין רלוונטיות כמו במקרה הזה - כיוון שהמצלמה לא רלוונטית לאירוע מפני שזווית הצילום לא מצלמת את האירוע - הוחלט לא לשמור אותה. בנוסף לכך, אף גורם, במקרה זה המשטרה, לא ביקש לשמור את הסרטון. זווית ומפתח הצילום של מצלמה מקובעת זו (ושאינה נעה) הוגש וסומן **במ/2** וניתן לראות כי זווית הצילום של המצלמה הזו אינה רלוונטית ואינה מכסה את האירוע.

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 2 - כי אינו זוכר שקיבל צו כזה ואינו יודע למי נמסר הצו של כב' השופטת אמיר שעניינו בשמירת הסרטון ממצלמה זו.

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 - מסר כי הם עורכים מזכרים בעניינים מעין אלה וכי לא נשמר הסרטון של מצלמה זו בגלל זווית הצילום. כן הוסיף העד, כי לו היה פונה משהו מהיחידה החוקרת ומבקש להראות לו הכל מהאולם, היה מקבל את שני הסרטים. כן הוסיף כי אין לו מסמך לפיו הסרטון אינו רלוונטי וכי היתה זו החלטה שלהם שלא לשמור אותו משום שזה לגיטימי לא לשמור סרטון שלא מצלם בזווית הצילום והגיוני היה שלא לשמור זאת, לאחר שהבקר בבקרה ראה שזה לא רלוונטי וככל שהיה רלוונטי היה מוריד ושם בצד כפי שעשה עם הסרט השני. עוד הוסיף, כי דברים אלה נאמרים מתוך ידיעה שכן באו וצפו במצלמות ואם היו מבקשים את הסרט - הרי שהיה נשמר וככל הנראה גם השוטרים והתביעה לא חשבו שזה רלוונטי, זאת בשונה מהסרט השני אותו ביקשו וקיבלו. לסיום מסר העד, בזו הלשון: **"אני יכול לומר לך מתוך ידיעה שראו את שני הסרטים ושמרו את מה שרלוונטי."** (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 160 ש' 11 - 12).

הביקור בזירה

22. ביום 5/12/19, ולבקשת הצדדים, נערך ביקור באולם המשפט (מס' מינוס 201) המהווה את הזירה בה נטען על פי כתב האישום - כי שם התבצעה העבירה. כמתועד בפרוטוקול הדיון (עמ' 83 ש' 9 ואילך), באולם הנ"ל - מותקנות 4 מצלמות. 2 מצלמות מותקנות באזור הסטרילי - בקופת העצורים ע"ג הקיר המרוחק מדלת היציאה המפרידה בין האזור הסטרילי לשטח הציבורי ו - 2 מצלמות נוספות, מותקנות האחת מעל במת השופטים והשניה בגבם, בצמוד לקיר. כל המצלמות מותקנות ברום תקרת האולם או בסמוך לה. במסגרת הביקור, עמדו הנאשמים משני צדי המחיצה, תוך שתועד כי הסף העליון של מחיצת הזכוכית הגיעה עד לקצה אפו התחתון של נאשם 1, בעוד שזו הגיעה לגובה עיניו של נאשם 2.

סיכומי הצדדים

23. ביום 9/1/20, השמיעו הצדדים את סיכומיהם על-פה לפניי איש איש, כפי גרסתו.

24. הפליג ב"כ המאשימה בסיכומיו ושב וחייד ונימק, הסביר ותיאר, כי לא זו בלבד שקיימות ראיות ישירות להספקת הסם ע"י הנאשם 1, אלא שגם גרסת הנאשמים אינה "מחזיקה מים". וכי לדידה של המאשימה, הוצגו ראיות ישירות ומהימנות - שיש בהן כדי לבסס הרשעה בפלילים נגד הנאשמים מעבר לכל ספק סביר. לדידו, הטעות בזיהוי של העד אלכס בין דודו לנאשם 2 היתה טעות שחזרה על עצמה מחמת הדמיון ביניהם והיכרותו השטחית עימם, וכי מדובר בעדויות אובייקטיביות ונעדרות אינטרסים ביחס לנאשמים. כמו כן, מעדותם של שלושת לוחמי נחשון עולה תיאור אירוע של הספקת סם מהחלק הציבורי לחלק הסטרילי באולם בית המשפט ; העובדה שלוחמי נחשון הודו בפני בית המשפט כי תחקרו את האירוע תוך כדי שיחה ביניהם - מלמדת דווקא על יושרתם ומהימנותם בכך שאמרו אמת שלמה ולא כיחדו דבר מעיני בית המשפט ; הטעם לפיו לא נעשו בדיקות טביעות אצבע, **DNA** וכן מחקרי תקשורת בטלפון הסלולרי של נאשם 1 - היא משום המהימנות שרחשו לעדויות לוחמי נחשון, קרי - דיות הראיות ; במסגרת הסכמות הצדדים הוגשו - **ת/10, ת/11, ת/12, ת/13, ת/14, ת/15 ו - ת/16.**

25. במסגרת סיכומי ב"כ הנאשם 1 - ציין את הפלוגתא שבמחלוקת ולפיה - נותרה השאלה האחת והיחידה - האם כטענת המאשימה, היה זה הנאשם 1 אשר סיפק לנאשם 2 את הסם אשר נתפס בידו, אם לאו. לדידו - המדינה לא הצליחה לשלול את גרסת הנאשם 2, כי הביא עמו את הסם מבית הסוהר לבית המשפט תוך פירוט מחדלי החקירה אשר פגעו בהגנת הנאשם תוך קיומה של חקירה מגמתית וכן קיומו של פרט מוכמן של מספר כדורי הסם שהיה בידיעתו של הנאשם 2 בלבד. תזה זו, מקבלת חיזוק מעדותו של דודו שראה את הנאשם 2 עוטף את הסם בכלא. ב"כ הנאשם 1 אף הפנה לע"פ 10393/03 שם לדבריו התרחש זיכוי על בסיס בדיקות שלא נעשו. גובה הזכוכית שמעל לדלת החוצצת בין השטחים הציבורי והסטרילי אינה מאפשרת העברת הסם ביריקה. מכלול הראיות לצד מחדלי החקירה - מבססים ספק סביר. הטעות בזיהוי של אלכס ושינוי גרסתו לאחר הצגת הסרטון **ת/8**, מלמדים כי לא ניתן לקבל את עדותו וכי הוא משקר בעניין זה. באשר ל - **ת/6** הרי שמדובר בתכלול ותיאום של עדויות לאחר שהמעורבים שוחחו ביניהם ולפיכך לא ניתן לתת אמון בראיות אלה. גם הטענה כי נערך חיפוש מדויקדק בנאשמים אינה מבוססת מאחר ולא הובא הגורם שערך את החיפוש וכי הנאשם 2 הציג לבימ"ש קופסת סיגריות אותה הוציא מכיס מעילו לראיה כי לא נעשה עליו חיפוש. מעדותו של ישראל אושרי עולה כי לא ראה דבר היוצא מפיו של הנאשם 1 למרות שעמד על הספסל.

החקירה בכללותה התנהלה תוך הסתרה ומחדלים מכוונים, אי בדיקת הטלפון, אי נטילת דגימות **DNA** כך גם בעניינו של ע"ת איתמר גרשון וכך גם באשר לאי זימונו של דודו למתן עדות. באשר לשיניים של הנאשם 1, הרי שאלה עפו על דלת הזכויות ומעולם לא עברו לצד השני ועל גוזמאות שמסר לא ניתן להרשיע. העובדה שהנאשם 1 בקש שיעשו בדיקות, שלא נעשו, מעידה על חפותו וכי יש לבסס את ההכרעה בתיק על עדותו של הנאשם 2 אשר תיאר את הדרך בה הוכנס הסם לבית המשפט. הפרט המוכמן הטמון במספר הכדורים אותם אמר הנאשם 2 בעדותו מהווה דבר חשוב מאד משום שהוא עטף את הסם בבוקרו של היום. לדידו גרסה זו אינה ניתנת להפרכה והיא המקור לזיכוי הנאשם 2. חיזוק ניתן למצוא בעדותו של דודו לפיה לא היו משאירים את הסם בתא מחשש לחיפושים בחדרם וכי הנאשם 2 שמר על הסם כבבת עינו ואף עשו כך הרבה פעמים ואף נתפסו. לדידו, מחד קיימת עדותו של אלכס לזין עם גרסאות סותרות ושקרים, ומאידך, גרסת הנאשמים כאשר הנאשם 1 בקש כי יערכו בדיקות נוספות שלא נעשו ותוך שהנאשם 2 סיפק פרט מוכמן בדמות 14 כדורים. קיומם של מחדלי חקירה חמורים אלה, קיפחו את הגנת הנאשם 1 וכל בדיקה היתה מביאה לזיכוי. על פי גישתו - לו היו מוצאים סימני **DNA** הרי שהדבר היה מוביל להרשעה ואם לאו, לזיכוי. לגישתו, בשעה שדבר זה לא נבדק, הדבר פועל לחובת המאשימה ולא לחובת הנאשם. בעניין המצלמה החסרה, קיימת החלטה של בית המשפט שיש לתפוס את הסרטון, ותשובת הקב"ט כי הסרטון אינו רלוונטי - לא מצויה בסמכותו והוא גם לא ידע לומר מתי ואם בדקו ואינו מכיר את החלטת בית המשפט, דבר המהווה סממן נוסף לדרך התנהלות החקירה. לדידו, מדובר באי קיום החלטת בית המשפט בעניין המצלמה הנוספת ואין מקום לטענה כי הדבר אינו רלבנטי. לדידו, הליך החקירה לקה בהיעדר הגינות כלפי הנאשמים בהסתרות ובמחדלים. קיומם של תכלולים והעובדה שאיש לא ראה את הסם נפלט מפיו של הנאשם 1 פרט לאלכס לזין ואף ישראל אושרי אשר עמד על הספסל לא ראה. מכלול הראיות מגלם ספק מהותי באשר לשאלה האם הסם הובא מבית הסוהר - והמאשימה לא הצליחה להפריך גרסה זו. בתיק קיימים מחדלים היורדים לשורשו של התיק כולו ואשר יכלו להכריע במחלוקת ולפיכך מחדלי המאשימה נזקפים לחובתה ויש לזכות את הנאשם 1.

26. מסיכומי ב"כ הנאשם 2 - עולה, כי הנאשם 2 הודה בכל עובדות כתב האישום למעט קבלת הסם מהנאשם 1. לדידו, המאשימה לא הצליחה להוכיח מעבר למה שהודה בו בהזדמנות הראשונה, עוד בחקירה. לדבריו, גרסתו של הנאשם 2 היתה עקבית ולא נסתרה והסתירות שהוצגו הן שוליות למיחס לו בכתב האישום, מעבר למה שהודה וכי המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר, את העובדות הנוספות הקשורות בכתב האישום לנאשם 2. כמו כן, לא ניתן לתת אמון בעדותו של אלכס לזין, מחמת ה"הרענון" שעבר ע"י ב"כ המאשימה שכן דבר זה "זיהם" את הראיות מחמת שאסור היה להציג לו את הסרטון כיוון שהוא לא ערך אותו. הסרטון **ת/8** לא הוצג בחקירתו במשטרה - ואסור היה להציגו במסגרת "הרענון" ע"י ב"כ המאשימה. לפיכך, משקל עדותו אפסי. עוד הוסיף, כי מעבר לכך, אין שום ראיה ישירה המלמדת כי הנאשם 2 קיבל את הסם מאדם אחר, המצוי בשטח הציבורי. כמו כן, יש ליתן משקל לבדיקות ולמסמכים שהמשטרה סירבה לקבל בחקירתו **ת/14**. יתרה מכך, הפרט המוכמן - בדמות 14 כדורים, יכול היה להיות ידוע רק למי שארז את הסם, קרי - הנאשם 2. כמו כן, התרשלותה של היחידה החוקרת שלא עשתה את הפעולות המהותיות ביותר - לא בדקה שיחות טלפון, לא קיבלה מסמכים, לא בצעה ט"א ו - **DNA** - מלמדת על מחדלי חקירה חמורים ואין זה מתפקידה של ההגנה להוכיח זאת, באשר כל שהיא צריכה הוא לעורר ספק סביר. זאת אף זאת, המאשימה לא הציגה שום ראיה לפיה באותו יום נערך חיפוש. ואילו נערך חיפוש מדוקדק כנטען - לא היה מתנהל תיק זה כלל ועיקר, שכן הסם היה נתפס כבר אז באמתחתו של הנאשם 2. בנוסף, בית המשפט התרשם כי

הנאשם 2 מגיע לדיונים עם מנטוס וסיגריות. גם הטענה לאורך הניילון בו נעטף הסם - לא נבדקה ולא הובאה שום ראיה או חו"ד לכך, מלבד אמירה של ב"כ המאשימה. טענת המאשימה לגבי הסתירה בדבר מיקום הכיס, ממנו נפל לכאורה הסם אינה בבחינת ראיה, מחמת שרואים בהמשך הסרטון **ת/14**, כי הוא מסמן על כיס פנימי בחולצה (כיוון שלא היה לו מעיל בחקירה). מחדלי החקירה שבאי מילוי צו בימ"ש ותפיסת המצלמה הנוספת, מדברים בעד עצמם כפי שהיה צריך לבדוק ט"א **DNA**. גם העדר חקירתו של דודו, בשעה שהנאשם 2 מבקש זאת, מהווה שיקול זר. מעדותם של אנשי נחשון עולה במפורש, כי הם עצמם לא ראו את ההעברה של הסם, אלא ראו רק את הגובה ממנו נפל ואין בכך די כדי להוכיח העברה של הסם מהנאשם 1 לנאשם 2. לסיום ציין ב"כ הנאשם 2, כי מרשו באותה העת היה מכור לסמים ובעבורו מדובר בתחליף סם לאחר שהדבר לא אושר לו ע"י הרשויות, דבר שנמצא בבדיקות השתן שלו. סופו של דבר, כך נטען, אין שום ראיה הקושרת את אספקת הסם מהנאשם 1 לנאשם 2.

27. בסיום השמעת סיכומי הנאשמים ונוכח קוצר הזמן למול אורך היריעה, אפשרתי למאשימה להגיש סיכומי תשובה, בכתב, בתוך 15 ימים. במסגרת סיכומים אלה השיבה המאשימה לטענות הנאשמים.

28. טרם שאפנה לדיון ולהכרעה בתיק שלפניי, מצאתי לציין, כי לא לריק הארכתי בדברים דלעיל הגם שלטעמי, ראוי ונכון היה לצמצם את מכלול העדויות והראיות בתיק, אך לשאלה השנויה במחלוקת. אלא שהצדדים (כולם) הפליגו אל עבר מחוזות רחוקים ויש לומר גם בלתי רלבנטיים, להכרעה בתיק זה. אשוב ואבהיר, כי הפלוגתא האחת ויחידה המצויה בטבורו של תיק זה נוגעת לשאלה: האם היה זה הנאשם 1 אשר סיפק את הסם לנאשם 2, אם לאו. הא ותו לא. לפיכך, בדיון ובהכרעה שלהלן, אתמקד בראיות ובטענות הצדדים, הנוגעות אך לפלוגתא זו, לרבות לטענות המשפטיות והעובדתיות הנוגעות למחדלי חקירה, ככל שיש בהן לכאורה - כטענת הנאשמים, כדי לכרסם בראיות התביעה.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

29. וזו לשונה של **עבירת יצוא, יבוא, סחר והספקה של סם מסוכן - המוסדרת בסעיף 13** לפקודת הסמים, וכדלקמן:

"לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל." (ההדגשות לא במקור - א'צ')

30. צא ולמד, לשון המחוקק - קובעת, כי על מנת לבסס הרשעה **לפי סעיף 13 לפקודה**, שומה על המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר - כנדרש בדיון הפלילי, כי נתמלאו בנאשם הן היסוד נפשי - ברמה

הנדרשת לשכלול העבירה והן היסוד העובדתי.

31. היסוד העובדתי, עניינו במקרה שלפניי, נוגע ל - 9 התיבות שבסעיף 13 לפקודה, ובהאי לישנא: **"ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה"**. מכאן, שעל המאשימה להוכיח, כי היה זה הנאשם 1 אשר סיפק לנאשם 2, את הסם המסוכן - בכל דרך שהיא, בין בעקיפין ובין במישרין, על מנת שיתמלא היסוד העובדתי הדרוש בעבירה זו. מובן מאליו, כי - לצורך ביצוע הספקה של הסם, כבמקרה שלפניי - דרוש קיומו של "ספק" (הגורם המספק את הסם לאחר), כמיוחס לנאשם 1 - אשר ביצע את המיוחס לו, "בכל דרך שהיא" הגם שנטען בכתב האישום, כי פלט את הסם מפיו. אבהיר, כי הנאשם 1 כפר כליל במיוחס לו - באשר **לעצם** הספקת הסם. בכך, הרחיב הנאשם 1 את "חזית המריבה" בין הצדדים, באופן שלו יוכח כי היה זה הנאשם 1 אשר סיפק את הסם מכיוונו לעבר השטח הסטרילי- מה לי אם פלט אותו מפיו לעבר הנאשם 2 ומה לי אם העביר את הסם בכל דרך אחרת. בעניין זה, כפירתו הגורפת בעצם הספקת הסם - עשויה לעמוד לו לרועץ.

32. היסוד הנפשי, אשר נקבע לצורך שכלולה של העבירה על פי סעיף 13 לפקודה - הוא מודעות של הנאשם, כלפי כל רכיב עובדתי, קרי - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה. ברי כי המודעות נחוצה גם באשר לקיומו ומהותו של הסם המסוכן ככזה, מושא היסוד הנפשי. (ראו: קדמי, "על פקודת הסמים המסוכנים - הדין בראי הפסיקה", בעמ' 183).

33. על רקע המסגרת הנורמטיבית דלעיל, אבחן את הראיות ועדויות הצדדים בתיק שלפניי. לסיום חלק זה מצאתי לשוב ולהדגיש מושכלות ראשונים, באשר על התביעה להוכיח מעבר לכל ספק סביר - כי היה זה דווקא הנאשם 1 אשר סיפק את הסם לנאשם 2 ולא אחרים.

מן הכלל אל הפרט

הערכת עדויות וראיות הצדדים

34. לאחר שעיינתי ודרשתי בעדויות וראיות התביעה - הישירות והנסיבותיות, נחה דעתי כי לאורן עולה תמונה ברורה ויציבה, להספקת הסם מהשטח הציבורי אל עבר הסטרילי. לאמור, בנסיבות התיק שלפניי - אין אחר זולת הנאשם 1 אשר יכול היה לבצע את העבירה, מושא כתב האישום, בתיק זה. לא נעלמה מעיניי הטענה לתיאום עדויות להלן - "טענת התכלול".

35. מצאתי לציין טענה זו ל"תכלול" - כבר בפתח הערכת העדויות ומהימנותן, נוכח סיכומי ב"כ הנאשמים וטענתם לפגם היורד לשורש מהימנות עדותם. שהרי, בלא אומן בעדויות המאשימה הישירות (והנסיבותיות) - יכול והיה דינו של הנאשם 1, לזיכוי. עיינתי ודרשתי הן בדוח הפעולה **6/ת**, הן בעדויות לוחמי נחשון אשר מצאתי אותן מהימנות, מחמת שהעידו לפניי את אשר ראו וחזו במו עיניהם ואף פרשו לפניי את מלוא היריעה באשר לשיח שהתקיים ביניהם באשר ל - **6/ת**, כפי שעוד אפרט להלן.

עמוד 20

36. במהותה של טענת התכלול, מקופלת גם הטענה ל"אי הגינות ההליך", כפי שזו עלתה בסיכומים מטעם ב"כ הנאשמים ולעניין הגינות ההליך והשלכותיו על התיק שלפניי, אדון בפרק נפרד. לצד האמור, לא מצאתי כי מדובר בתיאום עדויות שיש בו כדי לעשות יד אחת נגד מי מהנאשמים, בהיעדר אינטרס של מי מלוחמי נחשון בתוצאות ההליך ובהיעדר מחלוקת באשר לשימוש של הנאשם 2 בסם ולהחזקתו בידו בעת האירוע. העובדה כי בוצע תחקיר ע"י לוחמי נחשון, אין בו כדי לשבש או לתאם עדויות, ואף רישום דו"ח ותכלול של העובדות כפי שאלה נקלטו בחושי העדים, מהווה חובה מינהלית של לוחמי נחשון. וכי סבורים הנאשמים כי היה על לוחמי נחשון להמתין עד לאחר מתן עדותם במשטרה ורק אז לכתוב את הדוח? דומני שהתשובה על כך היא ברורה ושלילית וכפי שעוד אפרט להלן.

עדי התביעה וראיותיה

37. מטעם התביעה העידו 3 עדי ראיה - לוחמי נחשון, והם: אלכס לוי, שלום בוטה וישראל אושרי, אשר היו עדים ומעורבים ישירות באירוע עצמו והעידו את אשר ראו עיניהם בעדות ישירה. כן העידו מטעם התביעה, מר יאיר גור - אחראי משמרת במשמר בתי המשפט, רפ"ק איתמר גרשון - אשר היה אחראי לשרשרת הסם והעביר את הדיסק המכיל את סרטון **ת/8**, ורס"ר אוהד גרייבסקי - אשר חקר את הנאשמים ובאמצעותו הוגשו **ת/14** ו **ת/15**.

38. עוד העיד מטעם בית המשפט סגן הקב"ט - מר גור אדלשטיין, בעניין המצלמה הנוספת והסרטון אשר לא הופק ממנה.

39. לאחר ששקלתי בכובד ראש את עדויות המאשימה וראיותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש ליתן בהן אמון מלא. אסביר ואפרט את דבריי.

מעדותו של אלכס לוי עולה תמונה ברורה, לפיה הבחין בפליטה של הסם מהשטח הציבורי בו עמד הנאשם 1, לעבר השטח הסטרילי למרגלות הנאשם 2. כך גם הבחין העד ישראל אושרי אשר עמד על הספסל בתוך השטח הסטרילי ותצפת על הנאשמים. מעדותו של האחרון עולה, כי ראה במו עיניו את המעוף הקשתי של הסם מכיוון דלת המעבר החוצצת בין השטח הסטרילי לציבורי. אכן, עד זה טעה בשמו של הנאשם 2 וקרא לו דודו (אחיו של הנאשם 2). אך זאת לדעת, העד הבין לאחר שהוצג לו **ת/8**, כי טעה בשמו של הנאשם 2 אך לא בזהותו - ובלשונו: **"לא השתנה כלום. רק שהתבלבלתי בין השמות. האירוע שתיארת הוא אותו אירוע. רק התבלבלתי בין השמות."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 35 ש' 6 - 7). בנסיבות שלפניי, אני מוצא לקבל את הסברו זה, גם לאור העובדה כי אין מחלוקת בין הצדדים, ולפיה היה זה הנאשם 2 אשר הודה כי אחז בסם שנפל למרגלותיו - הגם שטען כי זה נפל מכיס מעילו. עוד העיד ישראל בוטה - קצין שב"ס כי ראה אף הוא במו עיניו את מסלול הנפילה של הסם ובלשונו: **"ראיתי שהחפץ נפל בצורה מהירה למטה. לא בזווית ישירה. ראיתי אותו נופל, לא בזווית ישירה לרצפה אלא בזווית עקומה לכיוון הדלת של המבואה."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 39 ש' 27 - 29). ובהמשך עדותו מסר: **"... מה זה לא ראיתי כלום? אני ראיתי שזה נפל מהאזור של הזכוכית אל הרצפה ומהרצפה תפיסת יד של אילן לפה שלו ומהפה שלו שזה נופל החוצה ואחר כך ניסיון תפיסה של אילן ביד."** (פרוטוקול הדיון מיום 7/11/19 עמ' 43 ש' 30 - 32). ואם אין

בכך די, העיד גם לוחם נחשון מר ישראל אושרי, אשר עמד על הספסל וראה במו עיניו את הנאשמים **משוחחים זה עם זה**, בניגוד לטענתם, מסר בזו הלשון: "**במהלך ההסתכלות שלי זיהיתי את מטיטה יעקב מדבר עם אילן בן שטרית** (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 56 ש' 15).

40. והגם שעד זה לא ראה את רגע היציאה של הסם מאת הנאשם 1, הרי שמסר כי ראה את מסלול התעופה של הסם: "**ראיתי אותו נופל מלמעלה**". (פרוטוקול הדיון מיום 20/11/19 עמ' 57 ש' 13). באופן המאין את הטענה כי הסם נפל מכיסו של הנאשם 2. אבהיר, כי לו אכן כטענת הנאשם 2 הסם נפל מכיס מעילו, איש מהעדים הנ"ל לא יכול היה לראות את מסלול מעופו הבליסטי של הסם, מכיוון הנאשם 1 באיזור הציבורי - בסמוך לזכוכית, שמעל לדלת החוצצת בין האיזור הציבורי לזה הסטרילי. עדותם של עדים אלה היתה עדות ראייה ישירה, קוהרנטית ותואמת את נסיבות המקרה שלפני, באופן שאינו מותיר ספק באשר למהימנות עדותם. התרשמתי כי עדים אלה נעדרי אינטרס בתוצאות ההליך וכי עשו ועושים את מלאכתם נאמנה.

41. לכל האמור יש להוסיף את העובדה שלא נסתרה, כי בכל פעם בה מובאים הנאשמים לבית המשפט, נערכים בהם 2 חיפושים מדוקדקים, האחד ביציאה מהכלא והשני טרם עלייתם לאולם בית המשפט. הגם שהנאשמים טענו כי לא מתבצע חיפוש מדוקדק - לא מצאתי לקבל טענה זו. ראשית, משום שמצאתי עובדה זו בעדות מהימנה ממכלול עדויותיהם של עדי התביעה ובפרט של מר שלום בוטה. שנית, משום שגם עד ההגנה דודו - מסר כי לא זו בלבד שנערכים 2 חיפושים כאמור, אלא שהם גם נתפסו פעמיים לפחות, עם סמים בכליהם בגודל של כדור או חצי כדור. לאמור, החיפוש כה מדוקדק עד כי גילו בחיפוש סמים בגודל של חצי כדור. ודוק: אם כטענתם לא נעשה חיפוש מדוקדק - כיצד זה נתפסו פעמיים בקלקלתם. ואם נתפסו, מדוע שיתכנו בכך כך שוב? אוסיף, כי אינני מקבל את טענת הנאשם 2 אשר נפנף בסוכריות מנטוס ובסיגריות, שכן, כך התברר במהלך המשפט, הדבר הותר לו כמו לכל עצירי פרשת 512 בין בגלוי ובין בהעלמת עין מצד אנשי שב"ס. עדויות אלה, עומדות בסתירה לגרסתם המוצעת לפיה הובא הסם באמתחתם, מבית האסורים אל תוך כותלי בית המשפט וכפי שעוד יפורט להלן בהרחבה.

42. כאמור, העידו מטעם התביעה גם העדים רס"ר אוהד גרייבסקי - אשר חקר את הנאשמים, וחקירותיהם (**ת/14** ו- **ת/15**) כאמור הוגשו ללא התנגדות. לטענות בדבר מחדלי החקירה המיוחסות לעד זה, אתייחס בהמשך, בפרק הנוגע למחדלי החקירה.

43. כן העיד כאמור רפ"ק איתמר גרשון, אשר ערך את דו"ח שרשרת הסם והעביר את **ת/8** ממשרדי משמר בתי המשפט ליחידה החוקרת. כאמור, ראיות אלה הוגשו בהסכמה, ולא מצאתי להידרש לחקירותיו, הן נוכח האמור לעיל והן לאור הניתוח בדבר מחדלים שונים אשר יבוארו להלן באריכות. עוד אבהיר, כי מצאתי את עדותו לא רק מהימנה, אלא אף מניחה את הדעת בכל הנוגע להעברת המוצגים ואי קיומו של סרטון ממצלמה נוספת וכפי שעוד אתייחס לנושא זה בהמשך.

44. במסגרת הבאת ראיות התביעה, העיד גם מר יאיר גור, עובד משמר בתי המשפט אשר מסר בהגינותו,

כי תיאור העברת הסם כמתואר על ידו ב - נ/2, נסמך על דברי שב"ס וכי **לא ראה** את פעולת ההעברה במו עיניו.

כן העיד מטעם בית המשפט, מר גור אדלשטיין - סגן קב"ט משמר בתי המשפט במחוז תל-אביב, באשר להיעדרו של הסרטון הנוסף מהמצלמה המצויה בסמוך לבמת השופטים באולם 201 ואי קיום צו בית המשפט בעניין זה. עד זה נחקר שתי וערב, והעיד מתוך ידיעה אישית וברורה כי מטעם התביעה באו וצפו במצלמות וככל שהיו מבקשים לשמור גם את הסרטון מהמצלמה השניה - הרי שזה היה נשמר. מעדותו עולה, כי כפי הנראה, גם השוטרים והתביעה לא חשבו שזה רלוונטי, זאת בשונה מהסרט **ת/8** אותו ביקשו וקיבלו. לסיום מסר העד, בזו הלשון: "**אני יכול לומר לך מתוך ידיעה שראו את שני הסרטים ושמו את מה שרלוונטי**". (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 160 ש' 11 - 12). גם עד זה העיד באופן בהיר וצלול - ולא מצאתי להטיל בה ספק הן לאור צירוף התמונה **במ/2** המלמדת על זווית הצילום של המצלמה האמורה, והן לאור העובדה שלעד זה אין אינטרס בתוצאות ההליך. אוסיף, כי עדותו עולה בקנה אחד גם עם עדותו של יאיר גור, אשר מסר כי היה סרטון נוסף, וכפי הנראה משטרת ישראל לא חפצה בו, לאחר שהשוטר צפה בו.

45. ביום 5/12/19, נערך ביקור באולם המשפט (מס' מינוס 201) הוא זירת ההתרחשות שבמחלוקת. במסגרת הביקור, עמדו הנאשמים משני צדי המחיצה, תוך שתועד כי הסף העליון של מחיצת הזכוכית הגיעה עד לקצה אפו התחתון של נאשם 1, בעוד שזו הגיעה לגובה עיניו של נאשם 2. מכאן, שלא היתה מניעה לנאשם 1 להתרומם על קצות אצבעותיו ולפלוט את הסם לעבר החלק הסטרילי. אוסיף, כי באותו מועד נעל הנאשם 1 נעליים עם סוליה עבה/עקב, שיש בהם כדי להוסיף לגובהו מס' סנטימטרים, דבר המאפשר ביתר קלות העברה כאמור. לצד האמור, ונוכח הכחשתו הגורפת של הנאשם 1 כי סיפק את הסם לנאשם 2 - תוך הרחבת החזית המריבה, הרי שאין נפקא מינה אם העביר את הסם לשטח הסטרילי בפליטה מפיו ואם בדרך אחרת.

46. כאמור לעיל, הובאו מכלול העדויות של כל הצדדים בפירוט רב, ולא מצאתי לשוב על הדברים. ובאשר למוצגי התביעה, הרי שאלה הוגשו בהסכמה ולפיכך, לא מצאתי להידרש אליהם יתר על המידה, למעט המפורט להלן ולעיל, הגם שאלה לא נסתרו במסגרת החקירות הנגדיות. כך גם באשר למוצגי ההגנה אשר גם אליהם אתייחס בהמשך הכרעת הדין ככל שיהיה בכך צורך להכריע בפלוגתאות שבמחלוקת.

47. ובאשר לעדויות הנאשמים וראיותיהם, הרי שקו ההגנה של הנאשמים ניצב של שני אדנים עיקריים. האחד - גרסת הנאשם 2 אשר לטענתם לא נסתרה, לפיה הביא עמו את הסם מבית האסורים לבית המשפט וכי זה נפל מכיסו בעת שהוציא סוכריות מכיס מעילו. כתוצאה, לא קיבל את הסם מהנאשם 1 ואף לא שוחח עמו. והשני - קיומם של מחדלי חקירה, שיש בהן כדי לכרסם ולפגום בראיות התביעה, עד לכדי זיכוי. באשר לנאשם 1, הרי שזה הכחיש כליל את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום ובמסגרת זו אף הכחיש כי שוחח עם הנאשם 2.

48. אבהיר כבר עתה, כי לא מצאתי את גרסת הנאשם 2 כמהימנה הן לאור הסתירות הפנימיות שבה והן לאור עדויות התביעה וההגנה. כך גם באשר לשיח בין הנאשמים לגביו קיימות ראיות ישירות של עדי התביעה ואף הנאשם 1 - נכשל בלשונו פעמיים בעניין זה. ובאשר למחדלי החקירה, אדון בהם להלן.

הטענה למחדלי חקירה

49. כעולה מן הדברים אשר הוצהרו לפרוטוקול, ע"י הצדדים ובסיכומיהם, נטען ע"י הסניגורים המלומדים כי בתיק זה התרחשו מחדלי חקירה כה חמורים, עד שיש בהם כדי להביא לזיכוי הנאשמים מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום. טענות אלה, נחלקו ל - 3 יריעות עיקריות ולפיכך, אדון בהם אחת לאחת. אקדים ואציין, כי בסופו של הליך הערכת המחדלים, יש להשיב על השאלה - האם אכן יש במחדלי החקירה, ככל שישנם, כדי לאיין את כתב האישום ולהוביל לזיכוי מי מהנאשמים, אם לאו.

50. המחדל הראשון - עליו הצביעו הסניגורים המלומדים, נוגע לקיומה של מצלמה נוספת באולם 201 בו התרחשה העבירה המיוחסת לנאשמים. לטענתם, קיים סרטון נוסף ממצלמה המצויה מעל פודיום השופטים, אשר משום מה נעלמו עקבותיו ואשר יכול היה לשפוך אור על ההתרחשות ואף להביא לזיכוי הנאשמים ולאישוש ואימות גרסתם. אבהיר, כי לא מצאתי ממש בטענה זו, הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי. אסביר את דבריי. הבריוח התיכון לקביעתי זו, ניצב על שלושה אדנים:

האחד - החלטתה של כב' השופטת דנה אמיר דלעיל, בבקשה לקבלת חומר חקירה אשר הוגשה ע"י הנאשם 1. במסגרת זו, עתר הנאשם 2 לקבלת חומר לפי סעיף 74 לחסד"פ בין היתר גם באותו עניין בדיוק, קרי סרטון המצלמה המצויה ע"ג הקיר בגב הרכב שופטי המחוזי. במסגרת זו העיד לפני כב' השופטת אמיר, הקב"ט מר אליהו עזרא בציינו כדלקמן: **"זווית המצלמה, ללא קשר, לדעתי אינה מכוונת בכלל לאיזור האירוע, אבל אין לי בעיה לתת את הסרטון אם הוא קיים"** (בע"ח 24395-04-19 **יעקב בן שיטריט נ' יחידת תביעות לה"ב 433**, פרוטוקול מיום 15/5/19 עמ' 1 ש' 24 - 25). אציין, כי סרטון כאמור לא הועבר מחמת שאינו בנמצא עוד. זאת אף זאת, לו גם היה בנמצא סרטון כאמור - דומה לא היה בו כדי להועיל למי מהצדדים, באשר זווית הצילום של המצלמה המדוברת איננה "מכסה" את זירת עבירה הנטענת.

השני - עדותו של מר גור אדלשטיין, אשר זומן מטעם בית המשפט והעיד לפניי ביום 1/1/2020. מעדותו עולה, כי הוא מכהן בתפקיד ס. קב"ט המחוז ובמסגרת זו אחראי בין היתר על נושא מצלמות הביטחון, מטעם משמר בתי המשפט. עוד עולה מעדותו, כי נוכח **במ/2** - הרי שמצלמה זו, המצויה ע"ג הקיר בגב שופטי בית המשפט המחוזי באולם המדובר - אינה מכסה את האזור בו התרחש האירוע שבמחלוקת, קרי - את זירת העבירה הנטענת. יתרה מכך, מעדותו עולה כי מדובר במצלמה סטטית שלא ניתן להטות אותה לכיוון כלשהו וככזו היא מקובעת אך ורק וביחס למפתח הצילום - כמתואר ב - **במ/2** הנ"ל. אבהיר, כי לא מצאתי להידרש לטענות הסניגורים מעבר לכך. בהינתן העובדה שלא נסתרה, כי מוקד הצילום של מצלמה זו אינו מכסה את האזור

בו התרחש האירוע שבמחלוקת ואני קובע כך כממצא עובדתי - שוב אין בכך כדי להוות בבחינת מחדל חקירה היורד לשורשו של תיק זה ובוודאי שאין מדובר בראיה בעלת פוטנציאל לזיכוי. לשון אחר: לו גם היה בנמצא סרטון כאמור, הרי שלא היה בו כדי להועיל למי מהנאשמים ולפיכך, אני דוחה טענה זו.

השלישי - הביקור בזירה לימד על קיומן של 4 מצלמות, אשר התברר מעדותו של סגן הקב"ט מר גור אדלשטיין, כי שתיים מהן חדשות והן הותקנו ע"י שב"ס ולפיכך מצויות באחריותן, לדברי העד - 2 מצלמות אלה הותקנו לאחר האירוע מושא כתב האישום שלפניי ובעקבותיו. בהתאם לאמור, נדרשתי להורות לשלטונות שב"ס להמציא לבית המשפט בתעודת עובד ציבור את מועד התקנתן של 2 המצלמות הנוספות. כעולה מתעודת עובד הציבור (במ/3) נהיר, כי 2 המצלמות הנוספות שנחזו בעת הביקור באולם 201 בו התרחש האירוע מושא כתב האישום - הותקנו לאחר האירוע הנ"ל ולפיכך אין בהן כדי לתרום לטענת "מחדל חקירה" בכל הנוגע למצלמות הללו.

51. לכל האמור יש להוסיף את עדותו של איתמר גרשון אשר העיד כי צפה בסרטון אחד בלבד. אכן, עד אחד מסר כי הוא סבור שהיה יותר מסרטון אחד. ואולם במכלול העדויות שלפניי מצאתי להעדיף את עדותם של יתר העדים, לא משום עליונות מהימנותם, אלא משום מעורבותם בעניין המצלמות ויכולתם לשפוך אור על העובדות לאשורן באופן מדויק יותר. לפיכך, לא מצאתי ליתן משקל משמעותי לעדותו של עד זה.

52. בנקודה זו, מצאתי לציין את החלטתה של כב' השופטת דנה אמיר - אשר לא מולאה - להמציא לידי סניגורי הנאשמים את סרטון המצלמה הנוספת באולם בית המשפט, בו התרחשה העבירה מושא כתב האישום. החלטה זו, ניתנה בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ בע"ח 24595-04-19. אבהיר כבר בשלב זה, ואף כי לא מולאה החלטה זו - הרי ש"מחדל" זה, אין בו כדי להועיל לנאשמים. מקובלת עלי הגרסה אשר נתמכה בממצאים עובדתיים הן בביקורי באולם בית המשפט בו התקיימה זירת ההתרחשות מושא כתב האישום והן נוכח **במ/2** אשר אינו מותיר מקום לספק באשר לרלבנטיות של מצלמה זו.

53. מפתח וזווית הצילום של מצלמה זו, אינם מכסים את זירת ההתרחשות ולפיכך, והגם שיש להעיר בחומרה למאשימה על אי מילוי צו בית המשפט - הרי שאין ספק, כי אין ולא היה בסרטון מצלמה זו, כדי לשפוך אור על זירת ההתרחשות או על חקר האמת. לאמור, לו גם היה ניתן לקבל את הסרטון ממצלמה זו, הרי שלא היה בו כדי להועיל לנאשמים ולחלופין - בהיעדרו של סרטון כאמור, אין כדי לפגוע בהגנתם כלל ועיקר ולפיכך, אני דוחה טענה זו.

54. המחדלים השני והשלישי - עניינם באי נטילת טביעות אצבע (להלן: "ט"א") והעדר בדיקות **DNA**, מהשקית בה נתפס הסם. לטענת הנאשמים, לו היתה המאשימה פועלת כנדרש ובודקת את קיומן של ט"א או עורכת בדיקות פורנזיות נוספות ע"ג השקית או יריעת הניילון בה היה ארוז הסם, יכול והיה בכך כדי לזכות את

הנאשם 1 - ככל שלא היו בנמצא טביעות אצבעותיו ו/או שירי **DNA**.

55. אלא שלטעמי, גם בטענה זו אין כדי להועיל לנאשמים, בוודאי שלא עד כדי איזון כתב האישום. הטענה כי בהיעדר קיומן של ט"א המיוחסות לנאשם 1, יש בכך כדי לתמוך בגרסתו או אף לזכות אותו, אינה יכולה לעמוד לו. מוכן אני להניח, לטובת הנאשם 1, כי לו נעשתה בדיקת ט"א לא היו בנמצא ט"א שלו ע"ג אריזת הסם. האמנם יש בכך כדי לתמוך בגרסתו? לטעמי התשובה על כך שלילית. העובדה כי אין בנמצא ט"א ע"ג שקית הסמים, אין בה כדי לזכות את הנאשם ואף אין בה כדי לתמוך בגרסתו דווקא. שאם תאמר כך, הרי שבכל מקום בו תתבצע עבירה ולא ימצאו ט"א אותן ניתן ליחס לאדם מסוים - לא ניתן יהיה להוכיח את אשמתו של מי מהמעורבים בדרך אחרת.

56. אוסיף, כי ט"א היא בבחינת "ראיה נסיבתית". קרי, רק במקום שאין הסבר המניח את הדעת לקיומן (ולא להיעדרן) של ט"א בזירת התרחשות העבירה - ניתן לעשות בהן שימוש כראיה, שיש בה כדי לסבך את הנאשם. אכן, ראוי ורצוי היה כי משטרת ישראל תבצע בדיקה כאמור ולו רק כדי לשלול אפשרות אחרת, או טענה מעין זו. ואולם במקרה שלפניי, אינני מוצא כי הטענה להיעדרן של ט"א - גם לו היתה מתבצעת בדיקה, יש בה כדי לתמוך בגרסת הנאשם 1. מדובר בראיה שלילית אשר בהיעדרה אין כדי להעיד על ה"יש".

57. יתרה מכך, העיד לפניי החוקר אוהד גרייבסקי, אשר גבה את ההודעות מהנאשמים ולשאלה מדוע לא ביצע בדיקות כאמור השיב, כי דיות הראיות אשר היו לפניו הובילוהו לכך. לאמור, משעה שהיו לפניו די ראיות - כדי הגשת כתב אישום, לא מצא לנכון לבזבז משאבים על בדיקות פורנזיות תוך שליחת המוצג למטה הארצי. דברים אלה נכונים הן באשר לבדיקת ט"א והן באשר לבדיקת **DNA**. כך למשל נקבע ע"י בית המשפט העליון, בע"פ 4384/93 **אילן מליקר נ' מד"י** (לא פורסם, ניתן ביום 25.5.1994) בעמ' 10 (להלן: "**עניין מליקר**") ובכגון דא, ראוי להביא דברים כלשונם:

"... אכן, מיטיבים היו לעשות החוקרים אילו דאגו לבדיקת אצבעותיו של המערער מיד עם מעצרו, במטרה לאמת את טענתו של המתלונן כי פגע באחת מאצבעותיו של תוקפו. ברם, בנסיבות הענין, אפילו היה נמצא שלא נותרו על אף אחת מאצבעותיו של המערער סימני חבלה - לא היה בכך כדי להעמיד בספק את זיהויו המוחלט של המערער על פי תווי פניו."

58. לענין זה מצאתי לציין, כי בדיקות מעין אלה - הן עניין שבשיקול דעת הרשות החוקרת. שהרי קיימות אינסוף בדיקות פורנזיות ואחרות, כמו גם חקירות ודרישות נוספות אותן ניתן לבצע הן ביחס לזירת ההתרחשות והן ביחס למוצגים. כך הוא הדבר בשעה החשוד מותר ראיות בזירת ההתרחשות וכן כאשר קיימים ממצאים מזירת ההתרחשות על הנאשם. האמנם על חוקרי משטרת ישראל למצות כל בדיקה פורנזית אפשרית או אחרת, כדי לבסס ממצאי חקירה אשר תוביל לקיומן של ראיות לכאורה - שיש בהן כדי לגבש כתב אישום נגד נאשמים, שעה שיש להם די ראיות ישירות ונסיבתיות על פי שיקול דעתם - לצורך הגשת כתב אישום? לטעמי התשובה על כך היא שלילית.

59. שוטרי וחוקרי ישראל בכל גופי החקירה - אמונים, גם בבחינת "נאמן", על המשאבים המוגבלים העומדים לרשותם. משאבים אלה, שענינם בדיקות ושימוש בטכנולוגיות מתקדמות על עלויותיהן הגבוהות - הם למעשה משאב של הציבור, אשר על חוקרי משטרת ישראל לעשות בהם שימוש מושכל, בהתאם לצרכים החיוניים בתיק המסוים אותו הם חוקרים. אוסיף, כי לאחר ששמעתי את עדותו של רס"ר גרייבסקי, נחה דעתי כי הסיבה לאי עריכת בדיקות נוספות (פורנזיות), נבעה מהמארג הראייתי הקיים והמספק, נוכח היריעה אשר נפרשה לפניו בחומר הראיות, שהוצג לו ושנחקר על ידו והסרטון **ת/8**. דומני, כי שיקול דעתי - בעניין זה, אינו לוקה בחסר, כנאמן על משאבי הציבור, במסגרת החקירה.

60. יפים לעניין זה הדברים אשר הובאו בעניין **מליקר** (בעמ' 16), בזו הלשון:

"...כמפורט לעיל העלה בא-כוח המערער בדבר "מחדלי חקירה", כשהוא מצביע על שורה של צעדי חקירה אשר לא ננקטו על ידי המשטרה, ואשר - לטענתו - אילו ננקטו, במועדם, היה בכוחם כדי לנקות את שולחו מן האשמה שיוחסה לו או, לפחות, לתמוך בהגנתו. אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר "חסרה ראייה כאמור לתביעה - נזקף ה"מחדל החקירתי" לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראייה "חסר" להגנה, תוכל זו להצביע על ה"מחדל" כשיקול בדבר קיומה ה"אפשרות" הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של הענין הנדון; וכמובן שלא תישמע בנסיבות כאלה מטעם התביעה הטענה כי חסרה הראייה הטובה יותר, שהיא נושאת באחריות להיעדרה.

ולא למיותר יהיה להזכיר כי הטענה החוזרת ונשנית בהקשר זה, כי על התביעה להוכיח את המוטל עליה באמצעות ה"ראייה המכסימלית", לאמור: באמצעות הראייה הטובה ביותר שניתן להשיגה, באופן שראייה ב"רמה נמוכה" הימנה לא תספק - הינה נטולת בסיס. על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב"ראייה מספקת" ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג "טובה" הימנה (ראה: ע"פ 20-21/49, ד', זרקא; ע"פ 644/77, דף לפרקליט 196, כהן; ע"פ 122/86, דף לפרקליט 219, מזרחי; וכן - ע"פ 179/79, לד (2) 690, גברון). יחד עם זאת: כשלוננו של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע - אינו בא במקומה של הראייה שאפשר והיתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראייה תומכת או סותרת ראייה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו."

61. **המחדלים הרביעי והחמישי** - טענה נוספת באשר למחדלי חקירה שהועלתה ע"י הנאשמים, עניינה באי קבלת המסמכים הרפואיים והאחרים אשר הוצגו והוצעו למשטרה בעת החקירה ע"י הנאשם 2 וכן בקשתו של הנאשם 1 לבדיקת השיחות היוצאות והנכנסות מהטלפון הסלולרי שלו - כדי לשלול אפשרות של תיאום הספקת הסם. אבהיר כבר עתה, כי המסמכים הנ"ל הוגשו לבית המשפט ונכללו במסגרת הראיות ולפיכך, אין באמור כדי לפגוע בהגנתם של מי מהנאשמים. כעולה, והגם שמסמכים אלה הוגשו בהסכמה לעצם קיומם, הרי שמדובר במסמכים אשר נערכו כ - 7 שנים עובר לאירוע. שנית ועיקר, מדובר בסוגיה אשר אינה שנויה במחלוקת, לפיה במועדים המיוחסים לנאשמים בכתב האישום, השתמש הנאשם

2 בסמים ולפיכך, "הבדיקות המלוכלכות" של דגימות השתן שנתן והעתירות התקבלו כמוצגים ואיני מוצא בהם כל רבותא, שעה שאין מחלוקת ואף אם זו קיימת אין בה כדי להשליך על הפלוגתא שבמחלוקת אף אם אניח כי באותה תקופה היה הנאשם 2 מכור לסמים. אבהיר, כי טענה זו, לצורך של הנאשם בסמים, עשויה לפעול נגדו באותה המידה בה היא לכאורה מאששת את גרסתו.

62. זאת אף זאת, העובדה או המחדל החקירתי - כטענת הנאשמים, לפיה לא מוצה המידע המצוי בטלפון הסלולרי של הנאשם 1 - אין בה כדי להועיל למי מהנאשמים לעניין קיומו או היעדרו של תיאום ביניהם וזאת מחמת שהיעדר אינדיקציה במיצוי מחקרי התקשורת מהטלפון הנ"ל לעצם קיומן של שיחות בין הנאשמים אינו מעלה ואינו מוריד לעניין שלפניי. שהרי, קיימות דרכים רבות ומגוונות להעביר מידע ולתאם את הספקת הסם בין הנאשמים - שלא נשללו. כך למשל, יכולים הנאשמים לשוחח ביניהם באמצעות טלפון סלולרי אחר ולחלופין באמצעות צד שלישי אחר אשר יתאם את הספקת הסם. כך או כך, היעדר אינדיקציה לקיום שיחות בין הצדדים, בוודאי שאינו בבחינת ראיה לאי קיומה של תקשורת ביניהם. ראיה לדבר, מצויה בשאלת ב"כ הנאשם 1 לע"ת אוהד גרייבסקי ובעניין זה, אף לא היתה מחלוקת. בכגון דא מצאתי להביא דברים כלשונם:

"ש. ... אתה יכול להסכים איתי שאם היית בודק את הטלפון, ובטלפון היית למשל

מוצא שיחות בינו לבין בית הסוהר באותם ימים, יום לפני או זה, זה משהו שהיה

יכול לחזק את הראיות שלך?

ת. יכול היה." (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 95 ש' 28).

63. הנה כי כן, מבקש ב"כ הנאשם 1 מהחוקר המוביל את החקירה, להסכים עמו - כי לו היה נבדק הטלפון הסלולרי של הנאשם 1, והיה מתברר כי קיימות שיחות בינו ובין הנאשם 2, יכול והדבר היה מחזק את ראיות התביעה. בקשה זו של הסניגור מהחוקר - מלמדת, כי גם לגרסת הנאשמים אין בהיעדרה של ראיה שלילית, כדי להוות בבחינת קו הגנה לטענות הנאשמים. לאמור, היעדרה של ראיה מפלילה אין בה כדי לאמת את גרסת הנאשמים אלא אך כדי להכביד על התביעה לעניין דיות הראיות, ככל שאלה מצויות בחסר. לצד האמור וכאמור לעיל, אין הדבר מעלה או מוריד, באשר הטענה אשר יכול והיתה נשמעת מפי הנאשמים ובצדק, היא, כי חרף קיומן של שיחות בין הצדדים, אין בנמצא הקלטה של השיחות ולפיכך, אין לדעת באיזה עניין שוחחו ביניהם הנאשמים - אם בענייני אבלות, חולין, הספקת סמים ו/או כל עניין אחר. לפיכך, קיומן או העדרן של שיחות כאמור, אין בהן כדי לסייע למי מהצדדים.

64. בקציר האומר לעניין זה אבהיר, כי תוצאות מחדלי החקירה, לעולם מצויים במסגרת שיקול הדעת של בית המשפט במסגרת שקילת הראיות. אכן, החמצתה של הזדמנות למיצוי החקירה, עשוי לעיתים דווקא להועיל לנאשם ולעיתים כתוצאה מכך, אף לחזק את גרסתו בהיעדר אפשרות לשלילתה. לצד האמור, אין בכך כדי להביא בכל מקרה לזיכוי של הנאשם. למחדל החקירתי השפעה על מכלול הראיות ויש לעיתים שהמחדל יכרסם בהן. אך זאת לדעת, כי קיומו של מחדל, אינו עומד בחלל ריק, והוא מצוי בתוך מכלול הראיות אשר מצויות למול עיניו של היושב בדיון.

65. יוצא אפוא, כי את המחדל חקירתי ואף את עצם קיומו, יש לבחון בקפידה, תוך בדיקת פוטנציאל ההשפעה ביחס לטענות הנאשם וגרסתו, ותוך בחינה - האם יש באותו המחדל, כדי לקפח את הגנתו של הנאשם ואת התמודדותו עם חומר הראיות, עד כדי זיכוי - נוכח קיומו של ספק סביר (ראו: קדמי, על הראיות - חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009 בעמ' ואילך 1979).

66. אבהיר, שלא מצאתי כי במחדלי החקירה עליהם הצביעו הסניגורים המלומדים - קיים פוטנציאל לזיכוי מי מהנאשמים. אכן, תיטיב משטרת ישראל אם תמצה את החקירה עד תום ואף תעשה שימוש מושכל בכלים העומדים לרשותה. ואולם, כפי שצינתי לעיל, על השימוש במשאבי הציבור העומדים לרשות המשטרה החוקרת להיעשות בשום שכל ותבונה, וככל שלדעת חוקרי המשטרה יש די בראיות הגולמיות שלפניהם, כדי להגיש כתב אישום נגד הנאשמים ולבסס הרשעה בסופו של יום, לאחר עיבודן ע"י בית המשפט - הרי שאין לדרוש מהם לבצע כל בדיקה ודרישה אפשרית, שאם לא תאמר כן - אין לדבר סוף. מיצוי חקירה כמוהו כסופיות הדיון, בבחינת אמת ויציב - יציב עדיף.

67. לעניין זה יפים הדברים אשר נקבעו אך לאחרונה בבש"פ 7917/19 **יונתן אורין נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם, ניתן ביום 25/12/2019), בעניין הצורך במתן צו מחקרי תקשורת וחדירה לטלפונים ניידים, במסגרת השיקולים שבהוצאת צו כאמור (להלן - "**עניין אורין**") - ובזו הלשון:

"השיקול השלישי בוחן את מידת נחיצות הצו להמשך החקירה והיקף יתר הראיות הלכאוריות בתיק. ככל שהצו אינו הכרחי לשם המשך החקירה ולהגשת כתב אישום, כך אין באינטרס הציבורי שבעצם קיום החקירה כדי לגבור על הפגיעה בפרטיות של בעל המחשב. אף במקרים שבהם האינטרס הציבורי שבעצם קיום החקירה משמעותי על רקע חומרת העבירות, אין לאפשר חיפוש במכשיר הטלפון הנייד או המחשב של הנחקר כאשר הדבר אינו נחוץ." (ההדגשה לא במקור - א'צ')

68. אכן, **בעניין אורין הנ"ל**, לא היתה הסכמה מדעת, לבדיקת מכשיר הטלפון הנייד. אך זאת לדעת, כי מקום שאין הכרח או נחיצות בהוצאת צו לצורך מחקרי תקשורת או אף לכל בדיקה פורנזית אחרת - מחמת שלאור הראיות בתיק ניתן להגיש כתב אישום, הרי שאין הצדקה - במישור האינטרס הציבורי - להרחיב את החקירה למחוזות נוספים, בשעה שדי בראיות שנאספו כדי לגבש הרשעה בסופו של יום, והמארג הראיתי מונח לפני היחידה החוקרת. זהו "**מבחן הנחיצות**", בו עמדה הרשות החוקרת במקרה שלפניי.

69. ואוסיף, כי הטענה למחדלי חקירה היא צדו האחד של המטבע - בשעה שצדו האחר, השני, הוא הכלל הידוע לפיו, ראיה שלא הובאה ע"י בעל דין - בשעה שאין סיבה המניחה את הדעת להימנעות מהבאתה - חזקה כי היתה פועלת נגדו. הלכה פסוקה היא מלפני בית המשפט העליון, כי ראיה או עדות שניתן היה להביאה לבית המשפט והיה בה כדי לשפוך אור על מארג הראיות - חזקה כי היתה פועלת נגד בעל הדין אשר נמנע מהביאה אא"כ קיים הסבר המניח את הדעת להימנעות מהבאתה. אמעיט אם אומר, כי מצאתי יותר מהסבר שיש בו כדי להניח את דעתי בעניינים הללו.

70. אגב כך ייאמר, כי הימנעות זו, יש בה כדי להשליך גם על הראיות מטעם הנאשם, כך שעצם ההימנעות הבלתי מוסברת, יש בה כדי להחליש את הראיות אשר מטעמו של הצד הנמנע להוכחת גרסתו. חיזוק זה לראיות הצד השני, משמעה משקל ראייתי נוסף לראיות שעל כפות המאזניים מן העבר האחד על דרך של מתן משקל ראייתי עודף, נוכח ראיה שלא הובאה ואשר ניתן היה להביאה.

71. במקרה דנן, קבעתי, כי אני מקבל את ההסבר להימנעות מהמשך הבדיקות הפורנזיות והאחרות - בכיוון בו חפצו הנאשמים. התוצאה היא, כי הימנעות הרשות החוקרת במקרה דנן, אין בה כדי לחזק את ראיות הנאשמים ואף לא לסייע להן, שכן אין בהימנעות זו כדי לסכל את האפשרות של בית המשפט לרדת לחקר האמת ואף אין בהן כדי לפגום בהגנת מי מהנאשמים. בכך לא סגי. הגם שראוי היה לכאורה להאיר סוגיה זו, הרי שבנסיבות מעין אלה, ונוכח דיות הראיות כאמור - אני דוחה טענות אלה.

גרסת הנאשמים וראיותיהם

72. כאמור לעיל, קו ההגנה של הנאשמים ניצב על שני אדנים. האחד - קיומן של מחדלי חקירה שיש בהם כדי לזכותם - טענה אותה דחיתי ; והשני - גרסתם שלא נסתרה בדבר הדרך בה הוסלק הסם בכיס מעילו של הנאשם 2 והובא עמו מבית האסורים לאולם בית המשפט.

73. כפי שאבאר להלן, לו גם אקבל את טענות הנאשמים באשר למחדלי החקירה ככאלה שיש בהן כדי לתמוך בגרסתם דווקא, הרי שלאור ניתוח העדויות אשר הובאו לפניי - אין ספק כי גרסת הנאשמים משוללת כל יסוד. לשון אחרת: גם אם אקבל את הטענה לקיומן של מחדלי חקירה, שיש בהן משום פגיעה או כרסום בראיות התביעה, תוך בחינת דיות הראיות של התביעה לאורן של מחדלי החקירה - הרי שגם אז אין במחדלים הללו כדי לערער את עדויות המאשימה הישירות והנסיבתיות - עד כדי קיומו של "ספק סביר" לאור גרסת הנאשמים - שאינה עומדת במבחן המציאות כגרסה חלופית וסבירה, כפי שיבואר להלן.

74. בנקודה זו מצאתי לציין, כי טענתו זו של הנאשם 2 כי שוחח רק עם דודו, ולא עם הנאשם 2, נסתרה מינה וביה ע"י עדותם ישירה של אנשי שב"ס אשר העידו לפניי כי השיחה התקיימה בין הנאשמים.

75. יתרה מכך, פעמיים נכשל הנאשם 1 בלשונו והודה מבלי משים כי שוחח הן עם הנאשם 2 והן עם דודו ואביא דברים כלשונם:

"אמרתי השם ינחם אתכם ברבים."

(ההדגשה לא במקור - א' צ') (פרוטוקול הדיון מיום 10/12/19 עמ' 111 ש' 30).

ובהמשך:

"הם היו באילת, כל הלילה לא ישנו, זה מה שהם סיפרו לי בשיחה, שלקחו אותם לבית"

קברות, והחזירו אותם. לקחו אותם מכלא איילון בשש בערב עד לאילת, החזירו אותם והם באו לבית משפט. (ההדגשה לא במקור - א' צ') (פרוטוקול הדין מיום 10/12/19 עמ' 111 ש' 30 - 32).

.76 אבהיר, כי גרסת הנאשמים כי לא שוחחו ביניהם, פירושה הרחבת חזית המריבה, באופן שדי בעדות מהימנה המלמדת כי הנאשמים שוחחו ביניהם, כדי לערער את גרסתם בכללותה כבלתי מהימנה על אחת כמה וכמה כאשר עדות זו מגיעה מפיו של הנאשם 1 בחקירתו הנגדית.

.77 אוסיף, כי בעת כתיבת שורות אלה, פורסמה הכרעת דין של כב' השופט מנחם מזרחי בת"פ 42032-10-17, שם, במקרה דומה, זוכה עו"ד אשר הואשם בהספקת סם לאסיר נוכח מחדלי חקירה חמורים ותיאום עדויות. שם גם נדון עניינה של מצלמה נוספת אשר כסתה את האירוע. ואולם, לאחר שבחנתי את הדברים, מצאתי כי קיימים הבדלים רבים ומשמעותיים בין נסיבות תיק זה והראיות שבו, למול הכרעת הדין הנ"ל. ראשית, מהימנות עדי נחשון והשוטרים שלפניי - אינה מוטלת בספק, זאת בשונה מהתיק אשר נדון לפני כב' השופט מזרחי. שנית ועיקר, אין במחדלי החקירה בתיק זה, כדי לפגוע בהגנת הנאשמים. היפוכו של דבר הוא נכון כפי שפורט בהרחבה לעיל. ובתמצית, מחדלי החקירה יכול וקרסמו אך בראיות התביעה. הא ותו לא.

.78 תוצאת ניתוח מארג העדויות והראיות - שהוצגו ע"י הצדדים, הן הישירות והן הנסיבתיות, ונוכח שלילת גרסת הנאשמים כפי שיבואר מובילה למסקנה אחת ויחידה ברורה ונהירה לפיה - אין זאת אלא שהיה זה הנאשם 1 אשר סיפק את הסם לנאשם 2, כל עוד לא הוכח לפניי - כי הסם ירד כ"מ"ן מן השמיים. באין אפשרות סבירה אחרת, ואף נוכח עדותם הישירה של לוחמי נחשון אשר חזו בעיניהם את הדברים לאשורם - הוכיחה התביעה את כתב האישום מעבר לכל ספק סביר, כנדרש בדין הפלילי.

.79 לעניין זה, העידו לוחמי נחשון כי בכליו של נאשם 2 ובגופו, נערכו 2 חיפושים. האחד - עם יציאתו מהכלא לצורך הסעתו לבית המשפט והשני - טרם עלייתו לאולם בית המשפט. בשני החיפושים לא נמצא דבר על גופו ובכליו של הנאשם 2. מכאן, כי מקורו של הסם מושא כתב האישום שלפניי - לא הגיע ולא יכול היה להגיע, כטענתו של הנאשם 2 - ממאן שהוא בבית הכלא, אלא מקורו חיצוני - באולם בית המשפט. לפיכך, אני דוחה את גרסתו של הנאשם 2, כבלתי מהימנה ובלתי סבירה בנסיבות התיק שלפניי.

.80 לכל האמור יש להוסיף, כי גרסתו של הנאשם 1, לא זו בלבד שאין בה ממש, הרי שבפועל לא יכולה היתה להתקיים. הטענה כי שינוי התובנות "נפל" אל מעבר למחיצה, אינה עולה בקנה אחד עם האמת העובדתית ועם שורת ההיגיון - באשר הסף העליון של מחיצת הזכוכית מגיע מעל לפיו ועד לקצה אפו של נאשם 1. נפילת התובנות של הנאשם 1, בשעה שפיו נמוך מהסף העליון של מחיצת הזכוכית - עומדת בסתירה לחוקי הגרביטציה - ולא אכביר מילים באשר לאפשרות התעופפותן של התובנות מפיו של הנאשם 1, אל מעל ומעבר למחיצה, באופן עצמוני - דבר עליו הוסכם. הדבר היחיד שהתעופף מכיוונו של הנאשם 1 אל מעבר למחיצה לרגלי הנאשם 2 - הוא הסם והוא בלבד, באופן שבו הושלך אל מעבר למחיצת הזכוכית ביריקה שנפלטה מפיו או בדרך אחרת.

81. זאת אף זאת, הניסיון הכושל של הנאשם 2 - להכניס את הסם לפיו, מרגע שזה פגע ברצפת האולם בסמוך לרגליו - אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם 1. אם אכן אמת ב"פיו" של הנאשם 1, כי היו אלה שיניו התותבות, אשר פרשו כנפיים ועפו מעלה, באופן עצמוני, אל מעבר לסף העליון של המחיצה המצויה מעל לפיו - מדוע יחפץ הנאשם 2 להכניס לפיו את שיניו התותבות של הנאשם 1? על פניו, דבר זה משולל כל היגיון. וכי חסרות לנאשם 2 שיניים בפיו, עד כי חפץ בשיניו התותבות של הנאשם 1 דווקא? ואם כעדותו לפני כי שיניו התותבות נפלו בתוך המתחם הציבורי ולא עברו את הסף העליון של מחיצת ההפרדה מזכוכית - מדוע העיד הנאשם 1 כי לוחמי נחשון חשבו שזה סמים? הרי לטענתו, שיניו התותבות לא רק שלא נפלו לרצפת האולם או למרגלותיו של הנאשם 2, אלא אף לא עברו כלל לשטח הסטרילי והוא אחז בהם בידו טרם שנגעו ברצפת האולם. אגב כך יצוין, כי גם גרסה זו עומדת בסתירה לעדותו של דודו כמתואר לעיל ממנה עולה כי הנאשם 1 תר אחר דבר מה על רצפת האולם. דומני, כי די בכך כדי לסבר את האוזן השומעת והעין הקוראת, כי האבסורד העולה מגרסאות הנאשמים - לא זו בלבד שאין ולא יכול להיות בו ממש, אלא שכל עניינו הוא בניסיון לא מוצלח למלט את הנאשם 1 מאימת הדין, לאחר שהנאשם 2 - הודה זה מכבר בהחזקת הסם המסוכן, בלית ברירה, מאחר וזה נתפס בידו. דומה, כי בדוה זו, אינה יכולה להוות בבחינת קו הגנה ריאלי, שיש בו כדי לכרסם בראיות התביעה ובוודאי שאינו יכול להוות גרסה חלופית המתקבלת על הדעת לצורך יצירת "ספק סביר" כטענת הסניגורים המלומדים.

82. לכל הדברים הללו ראוי להוסיף, כי במהלך הדיונים לפני ועל אף התפרצויותיו החוזרות והנשנות של הנאשם 2 לרבות במסגרת עדותו - לא נפלו שיניו התותבות ולו פעם אחת הגם שלא היו מודבקות, ובכל עת בה רצה להציג את שיניו התותבות בפני בית המשפט - שלף אותן בידו. לפיכך, הדעת נותנת כי אם אכן נפלו שיניו התותבות במועד המיוחס לו בכתב האישום - אין זאת אלא כתוצאה מפליטת הסם מפיו, אשר הוביל לנפילת שיניו התותבות. זהו הסבר המתקבל על הדעת - באשר לנפילת שיניו התותבות, בכך הודה הנאשם 2 כי הן נפלו - בדיוק בעת ההתרחשות מושא האירוע שבכתב האישום.

83. אבהיר, כי "צירוף המקרים" המוזר, בו בדיוק בעת ששיניו התותבות של הנאשם 1 נפלו, נפל גם הסם למרגלותיו של הנאשם 2 - אינו צירוף מקרים כלל ועיקר אלא מעשה מכוון.

84. לא נעלמה מעיני גרסתו של דודו - אחיו של הנאשם 2 אשר הפליא בעדותו, נוכח טענתו לאירוע מוחי שעבר ולאור הסלקטיביות שבהתאמת גרסתו, המדברת בעד עצמה. אבהיר, כי נושא השיחה בינו ובין מי מהנאשמים - אינו מעלה ואינו מוריד, זאת בין ששוחחו בענייני דת ואבלות ובין בענייני חולין. כאמור, קבעתי לעיל כממצא עובדתי, כי הנאשם 1 שוחח הן עם דודו והן עם הנאשם 2, זאת נוכח עדותם של לוחמי נחשון אותן מצאתי עדויות אלה - שלא נסתרו - כמהימנות ואף לאור חקירתו הנגדית של הנאשם 1 אשר הודה מבלי משים בשתי פעמים כי שוחח הן עם דודו והן עם הנאשם 2. יתרה מכך, ניכר על פני הדברים, כי עדותו של דודו - "מבושלת" היטב, עד כי הקדיח התבשיל. אסביר את דבריי.

85. הפליא דודו בעדותו, כאשר הגיע כ"תנא דמסייע" ונמצא מקלקל - בבחינת "כל המוסיף גורע". כעולה מעדותו, הסליקו הוא ואחיו הנאשם 2 את הסם מספר רב של פעמים העולים כדי - 15 פעמים, לצורך

החדרתו לאולם בית המשפט, ופעמיים אף נתפסו במסגרת החיפוש, שנערכו ע"י שב"ס, בכליהם.

86. לטענתו, המעיל אותו לבש הנאשם 2, בו הוסלק הסם, מכיל **בטנה כפולה** שם הוסלק הסם ולפיכך, גם לא אותר הסם בחיפוש של אנשי שב"ס ביציאה משערי הכלא, ובחיפוש שנערך טרם עלייתם לאולם בית המשפט. כן העיד, כי הוא והנאשם 2 השתמשו במועדים הרלבנטיים בסם, מושא כתב האישום, וכל אימת שהיו צריכים לצאת את תא האסורים, נטלו עמם את הסם והסליקו אותו במעיל עם הבטנה הכפולה, כאמור. הנימוק לכך, לדבריו, נעוץ היה בצורך בסם ומהחשש שמא זה יימצא בתאם, בשעה שהם נעדרים ממנו ומצויים בינות לכותלי בית המשפט לאור חיפוש שנערכים תדיר בבית האסורים. העד התרברב ומסר בעדותו, כי אין לו בעיה לספר כי במעיל בטנה כפולה משום שהמעיל - יצא "מפעילות מבצעית", שכן הוא ואחיו נגמלו זה מכבר מהצורך בסמים או בתחליפיהם.

87. אודה ולא אבוש, כי משמיעה ראשונה של עדות זו, ניקר בי הספק - שמא יכול ויש ממש בדברים הללו. אלא שבחינה שניה ושלישית של העדות, מגלה כשלים - שלא ניתן לקבלם ומכאן, שיש בהם כדי לפגום באורח משמעותי במהימנות עדותו. ואבאר.

כשל ראשון - נעוץ בטענה לקיומה של בטנה כפולה במעיל בו הוסלק הסם. לכאורה, גילוי מרעיש זה היה אמור לבסס את גרסת הנאשמים. ואולם, בחינת הדברים תלמד - כי אין פני הדברים כאמירתם. וכך, לו אכן היה ממש בטענה זו הרי שלא יתכן לקבל את גרסת הנאשם 2 לפיה בעת שהוציא סוכריות מנטה, נפל הסם מכיסו. אבהיר, כי לו אכן היה הסם מוטמן בבטנה הכפולה לא יתכן שהוצאת הסוכריות מכיס מעילו של הנאשם 2 היתה מובילה לנפילת הסם מכיסו - שהרי הסם איננו שם, אלא מוטמן בביטנה הכפולה, שאפילו בחיפוש מדוקדק, לא ניתן היה להגיע אליו. שנית ועיקר, הגם שהמעיל המדובר היה באולם בית המשפט במועד עדותו - נמנעו הנאשמים מלהציגו כראייה לבית המשפט ואף לא הראו קיומה של ביטנה פנימית כטענת העד. הימנעות זו, פועלת אף היא נגד הנאשמים וחזקה שלו הוצגה ראייה זו - היתה פועלת נגדם.

כשל שני - לו אכן הסתכנו הנאשמים ונטלו עימם את הסם מתא המעצר, לאולם בית המשפט - רק כדי "להגן" מפני אפשרות איתורו של הסם בתא האסורים, ע"י חיפוש של שב"ס או כל גורם אחר - הרי שבאותה המידה יכול היה הסם להיתפס בכליהם - כפי שהדבר התרחש בעבר ע"י שב"ס. יתרה מכך, מדוע לאחר שכבר פעם אחת נתגלה הסם במעילו של הנאשם 2 - בחיפוש של שב"ס, יטלו הנאשמים סיכון ויסליקו את הסם באותו מקום שכבר נתגלה. שהרי לא הוצגה אפשרות הסלקה אחרת מזו שנטענה.

כשל שלישי - אם אכן מטרותם היתה לשמור שהסם לא ייתפס ע"י מאן דהוא - מדוע לא הותירו את מחציתו או כל חלק אחר של הסם בתא האסורים ואת חלקו האחר היו נוטלים עמם לבית המשפט - בבחינת "שארית הפליטה". כך היו מקצים באופן העולה עם השכל הישר ושורת ההיגיון - את הסיכון שבתפיסת הסם, כטענתם, באופן תועלתני. קרי, לו היה נתפס הסם בתאם, היה החלק הנותר עימם לפליטה ולו נתפס הסם בכליו של הנאשם 2, היה הסם הנותר בתא לפליטה. ודוק: אין מדובר בהקצאת סיכונים "מתוחכמת", שהרי אין מדובר בנאשמים שהם בבחינת הדיוטות בתחום זה, אלא במי שזו להם שגרת חייהם והם מוחזקים כמביני

עניין בשגרה זו, שכן לטענתם עשו זאת לא מעט פעמים ופעם אחת אף נתפסו.

כשל רביעי - מצוי בהתנהגותו של דודו בעת שהסם נפל לרצפת השטח הסטרילי. מדוע היה צריך עד זה - לנסות אף הוא לתפוס את הסם, תוך שעל פי העדויות התכופות בניסיון לא מוצלח לעשות כן, אך נדחף הצידה ע"י לוחם נחשון. שהרי עד זה לא מסר בעדותו כי ראה את אחיו הנאשם 2 מוציא סוכריית מנטה מכיס מעילו. דין הוא, איפא, כי ידוע ידע על התוכנית להספקת הסם ע"י הנאשם 2 ולפיכך, ניסה אף הוא לתפוס את הסם - דבר שנמנע ממנו באיבו. יתרה מכך, עד זה מסר בעדותו, כי נודע לו לראשונה שמדובר בסמים רק באותו הרגע של התפיסה (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/20 עמ' 148 ש' 22). ברי כי עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם 2, כי הביאו עימם את הסם מבית המאסר וכי עד זה ראה את הנאשם 2 עוטף את הסם בניילון.

כשל חמישי - מצוי בטענת הנאשמים כי הסם נפל מכיסו של הנאשם 2 בשעה שבקש להוציא סוכריות מנטוס - בעוד שעדותם של עדי הראייה בתיק מלמדת, כי לו אכן היה אמת בדבר, הרי שהסם היה נופל בצמוד לגופו של הנאשם 2 מחלקו התחתון של חזהו לעבר הרצפה דבר שהתברר כלא נכון במישור העובדתי. כך למשל העיד העד ישראל אושרי (וגם אחרים) כי ראה את הסם נופל מגובה ולא בצמוד לבגדים של הנאשם 2. יתרה מכך, מיקום הסם בעת הנפילה היה קרוב לדלת המפרידה בין המתחם הסטרילי לציבורי - דבר השולל את האפשרות כי הסם נפל מכיסו של הנאשם 2.

88. מכאן, שהניסיון לשוות לעדותו של דודו, גרסה חלופית ומשלימה להספקת הסם או משקל, שיש בו כדי להטות את הכף לעבר גרסת הנאשמים - לא יצלח. אני מוצא אפוא את גרסתו של דודו - כבלתי מהימנה ובלתי הגיונית, הן במישור הפנימי והן במישור החיצוני.

89. במסגרת זו אציין, כי המארג הראייתי הקיים בתיק, לפיו אין לנאשמים הסבר שיש בכוחו ליצוק ספק, באשר לאפשרות אחרת מזו - לפיה היה זה הנאשם 1 אשר סיפק לנאשם 2 את הסם - אין בה כדי להטיל את המלאכה על בית המשפט. לאמור, אין זו מלאכתו של בית המשפט להעלות השערות מיוזמתו, כגרסה שאין לה עיגון - אף לא בדוחק, בחומר הראיות.

90. לצד הדברים הללו, ראוי ונכון ליתן מקום לתרחיש אפשרי אחר, אף שלא הועלה ע"י ההגנה. אך זאת לדעת, אין מדובר בהסברים דמיוניים אלא בהסבר **סביר** שיש לו עיגון בחומר הראיות - ובכגון דא, יפים הדברים אשר נקבעו בע"פ 3974/92 **אזולאי ואח' נ' מד"י**, פ"ד מז(2) 565, בעמ' 570, בזו הלשון:

"על בית המשפט לשקול את מארג הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבריו של הנאשם והסברים היפוטטיים סבירים אחרים. אם ממכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של

העובדה שיש בה אשמת הנאשם - הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרושה במשפט הפלילי."

וראו גם: ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מד"י, פ"ד מז(4), 221, בעמ' 651:

"סיכומם של דברים, פסיקתנו הבהירה באופן עקבי, כי לא נדרש שבית המשפט יפעל על סמך ודאות גמורה ... בית משפט זה כבר הטעים מספר פעמים, כי נאשם שהובא נגדו חומר הוכחות מספיק כדי הרשעה, לא די לו, לשם הפרכת הראיות, כי יספר סיפור בעלמא או כי יעלה גירסה סתם, אשר לכאורה אינה מתיישבת עם קיומם של יסודות האישום. מול חומר ראיות לכאורה על הנאשם להציג קו הגנה ממשי, ריאלי, המתקבל על הדעת, אשר אינו פרי הדמיון בלבד. אם בית המשפט הדן בדבר אינו מאמין בנכונות סיפורו של הנאשם ואינו מגלה בחומר הראיות יסוד ושורש לגירסה אשר הוא מעלה, אין הוא חייב להעדיף את הגירסה נטולת השורשים של הנאשם על הגירסה הבנויה על יסודות איתנים שלא נתערערה מכוח הספק, רק משום ש'יתכן' ו'אפשרי' הדבר' שהגירסה של הנאשם, התלויה על בלימה, נכונה היא ...".

91. אוסיף, כי גם מארג של ראיות נסיבתיות יש לבחון על פי כללי ההגיון ונסיון החיים (ראו: ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, ניתן ביום 13.1.2003) ובכגון דא, ראוי להביא דברים כלשונם:

"... אמנם הלכה היא שכל ספק צריך לפעול לטובת נאשם, אולם 'כדי לעורר ספק כזה עליו להשמיע את גירסתו או להצביע על ראיות כלשהן ברוח זו ... יש גבול להשערות, אשר על יסודן מוצדק ליהנות נאשם מספק, ואם לא טרח מצדו להעלות הסבר או להביא ראיה שבכוחם לעורר ספק, אין לו להלין אלא על עצמו"

92. אשר על כן, אני דוחה את גרסת הנאשמים באשר לאופן הסלקת והגעת הסם לתוך כותלי בית המשפט - כשקרית וכבלתי מהימנה.

הטענה לפרטים מוכמנים ולטעות בזיהוי

93. במסגרת סיכומי הנאשמים, העלו הסינגורים המלומדים - טענה לקיומם של פרטים מוכמנים שבידיעת הנאשם בלבד 2, אשר לדידם רק הנאשם 2 יכול היה לדעת על דבר קיומם ולפיכך, יש לראות בידיעתו של הנאשם 2 את הפרטים המוכמנים הללו, משום ראייה לכך כי היה זה הנאשם 2 אשר ארז את הסם המכיל בדיוק 14 טבליות, עטף אותו בניילון, הסליק אותו במעילו והביאו איתו לבית המשפט - פרטים אשר נאמרו כבר בחקירתו של הנאשם 2, ביחידה החוקרת.

94. יוטעם, כי גם בטענה זו לא מצאתי ממש, שהרי "ידיעות" אלה של נאשם 2 בדבר "פרטים מוכמנים" כטענת הנאשם 2, נאמרו על ידו לאחר שהסם כבר נתקבל אצלו והוא אחז בו בידו עד אשר הואיל להעבירם לאיש שב"ס. לפיכך, העובדה כי הסם היה עטוף בתצורת "זרג" בעטיפת ניילון, אין בה ולא כלום מאחר וזו היתה בידי הנאשם 2 בעת שאחז בסם לאחר העברתו והשלכתו למרגלותיו. אבהיר, כי העובדה

שאורך הניילון לא נמדד - אינה מעלה ואינה מורידה. מה לי אם מדובר בחצי מטר, מה לי אם פחות ומה לי אם יותר. בנסיבות הללו, העובדה שהסם היה בידי הנאשם 2 מאיינת את הטענה לקיומם של פרטים מוכמנים.

95. יתרה מכך, עובדת ידיעתו את מספר הטבליות (14 במספר), אין בה כדי ללמד כי היה זה הנאשם 2 אשר ארז את הסם בבית האסורים דווקא. שהרי, בין הצדדים התקיימה שיחה מוקדמת, כפי שקבעתי לעיל במישור העובדתי - שיחה אשר הקדימה את הספקת הסם מהנאשם 1 לנאשם 2 ואינני מקבל את הטענה כי בשיחה זו נאמרו אך ורק "דברי תורה" ללא כל ענייני "חולין". הלכה למעשה, נוכח העובדה שהיתה קיימת לנאשם 2 אפשרות סבירה ומעשית לדעת מהו הסם ומהי הכמות המועברת אליו - בדרכים נוספות מלבד השיחה שהתקיימה בין הנאשמים, מאיינת את הטענה לידיעתו הבלבדית של הנאשם 2 את הפרט המוכמן לכאורה.

96. זאת אף זאת, דרכים רבות מצויות בפני הנאשם 2 לדעת את הדברים. ראשית, כעולה מחו"ד הסם **ת/12** - אשר הוגשה ללא התנגדות, מדובר בטבליות המיוצרות באופן תעשייתי כתחליף סם. בדבר זה לבדו, יש כדי ללמד על יכולת ההערכה של מספר הכדורים שהועברו לנאשם 2. אפשרות נוספת ומעשית היא באמצעות תקשורת ותיאום טלפוני או אחר, לא רק בין הנאשמים אלא גם באמצעות צד שלישי, קודם למפגש בין הצדדים. אשר על כן, אינני מקבל את הטענה הן לעצם קיומם של פרטים מוכמנים שבידיעת הנאשם 2 ובוודאי שאיני מקבל טענה זו כטענה מזכה ואף לא כמכרסמת במארג הראייתי של עדות הראייה הישירה, במקרה זה.

97. באשר ל"טעות בזיהוי" - אשר נטענה ע"י הנאשמים ככזו שיש בה כדי לאיין את עדותם של אנשי נחשון ככזו שלא ניתן לסמוך עליה באשר לעדותו של אלכס לוי, אציין - כי אין מדובר בטעות בזיהוי הנאשם 2 - אלא בשם הנאשם 2. כל העדים אשר העידו לפניי זיהו גם זיהו את פניו של נאשם 2 כמי שהיה מעורב באירוע מושא כתב האישום. אלא שעד תביעה אחד טעה לחשוב משום הדמיון שבין העד דודו לאחיו הנאשם 2 - כי מדובר בדודו ולא בנאשם 2. אעיר, כי לא זו בלבד שהסבר זה מניח את הדעת, אלא שבמועד עדותם לפניי זיהו כל העדים במדויק את פניו של נאשם 2 כמי שהיה מעורב באירוע. יתרה מכך, אין מחלוקת בין הצדדים כי היה זה הנאשם 2 אשר בידו נמצא הסם והוא אף הודה בהחזקתו. אין גם מחלוקת כי הנאשם 1 היה זה אשר עמד מחוץ למחיצת הזכוכית בשטח הציבורי. לפיכך, מדובר בטעות שאין בה כדי להעלות או להוריד באשר למשקל עדותם של אנשי נחשון בכלל ועדותו של אלכס לוי בפרט. טעות זו הובהרה ואין בה למלט את מי מהנאשמים מחלקם בביצוע העבירות המיוחסות להם.

הגינות ההליך

98. כאמור לעיל, מצאתי לציין, כי טענות הנאשמים מקפלות בתוכן - לכאורה - "טענה מקדמית" הנוגעת להגינות ההליך במישור החקירתי, ואף כי זו לא נטענה כטענה מקדמית, מצאתי להתייחס לדברים מהפן החוקתי, כזכות יסוד של הנאשמים וכאינטרס ציבורי.

99. הזכות להליך הוגן כלפי נאשם - במישור הפלילי ויש לומר אף כלפי צדדים במישור האזרחי, הפכה זה מכבר לזכות יסוד. ברם, גם זכות יסוד אינה זכות מוחלטת ויש לאזנה למול זכויות אחרות הן במישור האופקי והן במישור האנכי. כך למשל, **בהלכת יששכרוב** (ע"פ 5121/98 **רפאליששכרוב** **התובע הצבאי**, פ"ד (1) 461), קבע בית המשפט העליון, כי הזכות להליך פלילי הוגן, היא "זכות מסגרת" העשויה לשמש בסיס לזכויות נגזרות נוספות. ודוק: הזכות להליך הוגן, מתפרסת על כל שלביו של ההליך הפלילי, החל משלב החקירה וכלה בשלב המשפט עצמו (ראו בע"פ 951/80 **קניר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (3) 505, בעמ' 561). וכך נקבע בע"פ 1741/99 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (4) 750, בפסקה 3 לפסק הדין ובכגון דא, ראוי להביא דברים כלשונם:

"חוק היסוד ביצר את זכותו של הנאשם למשפט הוגן. זאת, מכוח סעיף 5 לחוק היסוד, שבו עוגנה זכותו של אדם לחירות, וכן מכוח ההכרה החוקתית בכבוד האדם, שזכותו של נאשם למשפט הוגן היא חלק ממנו."

100. הטענה לחקירה שאינה הוגנת, היא נגזרת של דוקטרינת "הגנה מן הצדק", אשר נקלטה זה מכבר במשפט הישראלי בחקיקה ראשית, כטענה מקדמית, בסעיף 149(10) לחסד"פ - ובו נקבע כי:

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

101. מקורה של טענה זו, הוא משיטת המשפט האנגלו-אמריקאית. הטענה נקלטה לראשונה בישראל בע"פ 2910/94 **מדינת ישראל נ' יפת**, פ"ד נ (2) 221. שם נדונה סוגיית הרשעתם של הבנקאים בפרשה אשר זכתה לכינוי "וויסות מניות הבנקים". בית המשפט העליון קבע באותו מקרה, כי אין להחיל את דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק". ואולם, מבחינה עקרונית, קבע בית המשפט, כי בטענה זו ייעשה שימוש רק במקרה שבו עשתה הרשות - שימוש פרוץ, לא הוגן ובלתי חוקי בסמכויות שניתנו לה. בכך נקלטה הדוקטרינה להגנה מן הצדק, במשפט הישראלי. המבחן שנקבע אז, לצורך קבלת הטענה היה - "התנהגות שערורייתית" של הרשות.

102. בפסיקה מאוחרת יותר של בית המשפט העליון בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט (6), 776 (להלן: **"עניין בורוביץ"**) - סייג בית המשפט את המבחן הנ"ל ליישום טענת ההגנה מן הצדק, תוך קביעה כי תפקידה של ההגנה מן הצדק, הוא בעיקר להבטיח את קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. לכן, הגנה מן הצדק עשויה לחול מקום בו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרתה של הגנה זו, היא עשיית צדק עם הנאשם ולא דווקא ביקורת על מעשי הרשות, למרות שברוב המקרים הפגיעה בהגינות ההליך הפלילי תהיה תוצאה של התנהגות נפסדת של הרשויות. כן קבע בית המשפט העליון, כי לא כל מעשה נפסד, יצדיק את ביטול כתב האישום **ודבר זה יעשה רק במקרים חריגים ביותר.**

103. מעשה נפסד שכזה, של הרשות, המצדיק את ביטול ההליך הפלילי אינו חייב להיות מכוון והוא יכול להתרחש גם ברשלנות או אף בנסיבות שאינן תלויות ברשויות, אולם, תוצאתן מחייבת את המסקנה, כי לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות.

104. לצורך הקביעה אם להחיל את ההגנה של סעד מן הצדק, כך נקבע, יש לבחון שלושה שלבים: הראשון - זיהוי הפגמים שנפלו בעניינו של הנאשם וכן עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. השני - בדיקה האם קיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים שנפלו, יפגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. השלישי - במידה שאכן קיומו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב-האישום.

105. במקרה שלפניי, אף אם אניח כי נתקיים התנאי הראשון, הרי שלא מצאתי לאור ניתוח הדברים לעיל כי קיימת עמידה בתנאי השני. אגב כך ייאמר, כי טענה מעין זו אף לא נטענה ובצדק.

106. כאן המקום לשוב ולהדגיש, כי החלטה להגיש כתב אישום - אינה עוד החלטה בעלמא. החלטה זו משמעותה שינוי סטאטוס משפטי של הפרט, מאדם **החשוד** בביצוע עבירה, ל**נאשם** אשר הוחלט בעניינו ע"י רשות מוסמכת כדין, כי דיות הראיות נגדו - עולות כדי "סיכוי סביר" להרשעתו. לשינוי הסטאטוס המשפטי מ"חשוד" ל"נאשם" - השלכות מרחיקות לכת. על חשיבות רבה זו, ניתן ללמוד גם מדברי ההסבר, לתיקון 26 לחסד"פ שעניינו אמנם בזכות השימוע, אך הדברים יפים גם לענייננו - כפי שאלה באו לידי ביטוי בהצ"ח 2802, תשנ"ט מיום 27/1/1999 וכדלקמן:

"עצמה החלטה על העמדת אדם לדין ובעיקר כאשר מדובר בעבירות המוגדרות כחמורות, ההחלטה היא רבת משמעות. בחברה שבה אנו חיים, בכתב אישום, לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע בפגיעה קשה בנאשם..."

107. למעשה, סעיף 149(10) לחסד"פ - עיגן את הזכות להליך הוגן בחקיקה ראשית, המהווה זכות יסוד בשיטת המשפט הישראלית ומטרתה, היא להבטיח הגנות שלטוניות. לפיכך, שלילתה, פורעת את השיטה עליה מושתתים סדרי הדין ואיתם ההגנות השלטוניות. אוסיף, כי זיכוי או ביטול של כתב אישום, הינו מקרה קיצוני של החלת ההגנה מן הצדק. תורת הבטלות היחסית, היא קונקרטית בכל מקרה לגופו ונסיבותיו.

108. בחינת הזכויות מלמדת, כי הפרת זכות יסוד, כאשר מנגד עומד הצורך בניהול ההליך הפלילי כאינטרס ציבורי - שבהבאתם של עבריינים לדין, תוך אכיפת החוק ושימור ההרתעה - אינו עניין של מה בכך. כך נקבע בע"פ 2413/99 **גיספן נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד נה(4) 673, 684 - כי עקרון "הבטלות היחסית" משמעו שפגם בפעולה המינהלית אינו מביא בהכרח לבטלותה מעיקרה של אותה פעולה וכי ניתן להפריד בין קיומו של הפגם לבין תוצאתו המשפטית של הפגם, ותוצאה זו נקבעת על פי מהותו של העניין,

ומכלול הנסיבות האופפות אותו. ככלל, הנחת המוצא היא אפוא, שאין לרפא את הפגם שבהפרת זכויות הנאשם להליך הוגן, בתיקון מאוחר, מקום שכתב האישום תלוי ועומד בבית המשפט. סטייה מעין זו, מן הדין, של רשות מנהלית אינה דבר שרצוי להשלים אותו במדינת חוק ואין לשים את הרשות מעל לחוק. שהרי, רשות ציבורית האמונה על אכיפת החוק חייבת להקפיד הקפדה יתרה על קיום החוק, שכן אי הקפדה על קיום החוק מצד הרשות, עשויה לפגוע לא רק במראית העין של עשיית משפט צדק, אלא גם באינטרס הציבורי ובאמון שרוחש הציבור לרשויות האכיפה. כך הם הדברים גם באשר למחדלי חקירה חמורים.

109. אוסיף, כי הדרישה מן הציבור כי ישמור את החוק, אינה יכולה לבוא, אלא מקום שהרשות ועובדיה, משמשים דוגמא לשמירתו. כך נקבע בבג"ץ 5853/07 **אמונה נ' ראש-הממשלה** (לא פורסם), בסעיף 20 לפסק הדין של כב' השופט שטרסברג-כהן נקבע כי:

"האמון שרוחש הציבור לממשלה ולחבריה נגזר במידה רבה מדרך התנהלותם והיושרה המשתקפת בה. מכל אותן סיבות עליהן עמדתי לעיל, אין למעט בערכו של אמון הציבור במנהיגיו. מנהיגי הציבור הם נושאי הדגל לפני המחנה, הם המצופים לשמש בהתנהגותם דוגמא ומופת לציבור כולו."

110. מכאן, שפגיעה זו, בהליך ההוגן, אינה פגיעה רק בזכויות היסוד של היחיד, אלא היא פגיעה באינטרס של הציבור בכללותו. שהרי 'הגינות ההליך' היא אינטרס ציבורי ולא רק אינטרס היחיד. העדר חקירה בכיוונים אחרים המועלים ע"י הנאשם/החשוד בחקירתו, תוך קיבעון מחשבתי או ראייתי - היא פגיעה בהליך הוגן, מחמת הפגיעה בזכות היסוד שהיא אף נגזרת ממנה. במקרה שלפניי, הטענה המרכזית היתה ועודנה - כי העדר חקירה או בדיקת טענות הנאשמים הנוגעות לקיומן של ראיות פורנזיות או העדר קבלת מסמכים ואי ביצוע מחקרי תקשורת - מהווים לטענת הנאשמים, משום פגיעה בזכויותיהם, אשר יכול והיו שוללים את הצורך בניהול ההליך. טענה זו בכל הכבוד, אין בה כדי לזכות את הנאשמים על אתר, ויש לבחון לאורה של טענה זו, את מכלול הראיות בתיק.

111. להשלמת התמונה אוסיף, כי הזכות להליך הוגן - אינה זרה גם למשפט העברי, ועלתוצאותיהניתןללמודמההלכההקובעתכי:

"סנהדרין שראוכולן לחובה- פוטרינאותו" (תלמודבבלי, סנהדרין, א).

112. עמדעלכך פרופ' קירשנבאום, שהרמב"םשינהאתנוסחההלכהכשפסק כי: **"סנהדרין שפתחוכולםבדינינפשותתחילהואמרוכולןחייב, הריזהפטור"** (משנהתורה, סנהדרין, א). לדבריו, בשינוי הנוסחביקשהרמב"םלהדגישכי -

אפתחו [הסנהדרין] אתהדיןוהסכימוכולםשהואחייב, הריאין דייןאשרילמדזכות עלהנאשם, ומתקפחחזכותולסנגור, דהיינו, שמביןדייניםשמעודבריםלהגנתו. לפיכך,

אדם שלא זכה לסנגוריה, פוטרינאותו" - לא משום שהוא חף מפשע, אלא משום שקופח בסדר דין הוגן ("Due Process"). (אהרון קירשנבאום, והצילוהעדה" - היבטים אחדים בסנגוריה הפלילית במשפט העברי, דיני ישראל כב (תשס"ג).

113. אבהיר, כי במהלך הדיונים ואף בסיכומי הנאשמים, נטען ע"י הנאשמים - כי לו היו בנמצא ט"א או סימני DNA של הנאשם 1, על אריזת הסם - יכול והיה נמנע הצורך מניהול ההליך וההכרעה היתה חד-חד ערכית, לאור הכחשתו של הנאשם 1 כל מעורבות או זיקה לסם - מושא כתב האישום.

114. ודוק: אף הסניגורים המלומדים טענו, כי לו היו בנמצא שרידים כאמור - לא היה צורך בניהול ההליך, וכי הדבר היה מהווה ראיה לחובתו של נאשם 1, בהספקת הסם. ברי כי בהיעדר בדיקה, אין בטענה זו כדי להועיל לנאשמים, ואולם יש בה כדי להוות בבחינת "הערת אזהרה" לרשות החוקרת. ודי לחכימא ברמיזא.

115. תוצאת הדברים היא, כי גם הנאשמים מבינים היטב, שאין בראיות הפורנזיות אשר לגביהן נטענו מחדלי החקירה - כדי להוות ראיה מזכה. לכל היותר מדובר בראייה שהיתה יכולה לבסס נגדם הרשעה ביתר קלות - בלא צורך בניהול ההליך. הא ותו לא.

116. אשר על כן, גם מטעם זה - לא מצאתי בהיעדר חקירה ודרישה ו/או במחדלי החקירה הנטענים ע"י מי מהנאשמים, משום קיפוח זכות יסוד ו/או הפרתו של ההליך ההוגן, זאת בכפוף להערה אותה ציינתי כי לו אכן היו נעשות בדיקות אלה - יכול והעננה הרובצת על שאלת ההימנעות מבדיקת טענות הנאשמים, היתה מוסרת - באופן שיכול והיה מונע התדיינות מיותרת.

שקרי הנאשמים

117. בטרם נעילה, מצאתי להתייחס לשקרי הנאשמים והעד מטעמם כפי שפורטו לעיל. כאמור, דחיתי את גרסתם לא רק כבלתי מהימנה אלא כבלתי מתקבלת על הדעת בהיותה נגועה בחוסר היגיון פנימי וחיצוני במישור הלוגי והפרקטי.

118. מעבר לעובדה כי עדותם נסתרה מינה וביה, ראיתי צורך להבהיר, כי גרסה שיקרית - אינה נטולת משקל. אמנם, אין בכוחם של שקרי נאשם כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה ועצמאית ואולם ההלכה הפסוקה בעניין זה קובעת "שיש לשקר משקל ראייתי עצמאי משלו, כראיה נסיבתית הנוצצת בהתנהגות מפלילה שיש עימה ביטוי לתחושת אשם" (ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 441, בעמ' 451).

119. ואמנם, על בית המשפט להיזהר ולהיות ער לכך, שלעיתים נמנע הנאשם מחשיפת האמת עקב החשש כי יסבך אחרים או אף את עצמו בעבירה נוספת. ואכן במקרה שלפניי, נמנע הנאשם 2 וכן דודו אחיו

מלספר לבית המשפט מהו מקור הסם ומי כטענתו סיפק לו אותו בבית האסורים.

120. בנסיבות הללו, לא מצאתי להחזיק באי גילוי זהותו של מקור הסם בבית האסורים - נגד מי מהנאשמים, מחמת שכלל לא קיבלתי את גרסתם בעניין זה, נוכח הראיות בתיק שלפניי.

121. לצד האמור, מצאתי בשקרי הנאשם 1 אשר העיד בעצמו פעמיים כי שוחח עם הנאשמים, משום חיזוק לגרסת התביעה ועדיה - כי אכן שוחח עם הנאשם 2. שקר מפגיע זה, מלמד על ניסיון להרחיק את הנאשם 1 ממוקד העבירה ולא מצאתי ליתן בגרסה זו אמון בהיותה שקרית. גם העובדה כי רק במועד האירוע התברר לדודו כי מדובר בסם, עומדת בסתירה חזיתית לגרסתם של הנאשם 2 ודודו, לפיה ראה את הנאשם 2 אורז את הסם. יתר הסתירות והכשלים הלוגיים והאחרים שבגרסאות הנאשמים פורטו לעיל, ולא מצאתי לשוב ולהאריך בדברים יתר על המידה.

סוף דבר

122. זה הכלל: מקום שבו המשפט מרשיע על יסוד ראיה ישירה - הספק הסביר יכול להתעורר בדרך הערכת הראיה ומהימנותה. ברם, מקום שההרשעה מתבססת על ראיה נסיבתית - הספק הסביר יושתק רק במקרה בו תישלל אפשרות לכל תרחיש מזכה סביר אחר.

123. אשר על כן, נוכח הראיות הישירות ואף הנסיבתיות, שיש בהן כדי להצטרף ולחזק את המארג הראייתי - אני מוצא להרשיע את הנאשמים בעובדות כתב האישום על כל סעיפי החיקוק שבו, כדלקמן:

א. אני מרשיע את הנאשם 1, בהספקת סמים מסוכנים - עבירה על סעיפים 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973

ב. אני מרשיע את הנאשם 2, בהחזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית - עבירה על סעיף 7(א) ו - (ג) לפקודת הסמים.

ניתנה היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, במעמד הצדדים ובאי כוחם.